HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

4 septembrie 2019*

„Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive îndreptate împotriva unor persoane, grupuri și entități în vederea combaterii terorismului – Înghețarea fondurilor – Posibilitatea calificării unei autorități a unui stat terț drept autoritate competentă în sensul Poziției comune 2001/931/PESC – Bază factuală a deciziilor de înghețare a fondurilor – Obligația de motivare – Eroare de apreciere – Principiul neamestecului – Dreptul la apărare – Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă – Autentificarea actelor Consiliului”

În cauza T-308/18,

Hamas, cu sediul în Doha (Qatar), reprezentat de L. Glock, avocat,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat inițial de B. Driessen și de A. Sikora-Kalėda, și ulterior de B. Driessen și de S. Van Overmeire, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea, pe de o parte, a Deciziei (PESC) 2018/475 a Consiliului din 21 martie 2018 de actualizare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică articolele 2, 3 și 4 din Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului și de abrogare a Deciziei (PESC) 2017/1426 (JO 2018, L 79, p. 26) și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/468 al Consiliului din 21 martie 2018 privind punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2017/1420 (JO 2018, L 79, p. 7) și, pe de altă parte, a Deciziei (PESC) 2018/1084 a Consiliului din 30 iulie 2018 de actualizare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică articolele 2, 3 și 4 din Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului și de abrogare a Deciziei 2018/475 (JO 2018, L 194, p. 144) și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2018/1071 al Consiliului din 30 iulie 2018 privind punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare 2018/468 (JO 2018, L 194, p. 23),

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din doamna I. Pelikánová, președinte, și domnii P. Nihoul (raportor) și J. Svenningsen, judecători,

* Limba de procedură: franceza.

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul litigiului

Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite

1 La 28 septembrie 2001, Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite a adoptat Rezoluția 1373 (2001) de stabilire a strategiilor de combatere prin toate mijloacele a terorismului și în special de combatere a finanțării acestuia. Punctul 1 litera c) din această rezoluție prevedea printre altele că toate statele trebuie să înghețe fără întârziere fondurile și alte bunuri financiare ori resurse economice ale persoanelor care comit ori încearcă să comită acte teroriste ori care participă la comiterea de acte teroriste sau le facilitează, ale entităților aflate în proprietatea sau controlate de asemenea persoane și ale persoanelor sau entităților care acționează în numele sau sub conducerea unor astfel de persoane și entități.

2 Rezoluția menționată nu prevedea o listă de persoane, de entități sau de grupuri cărora trebuiau să li se aplice aceste măsuri.

Dreptul Uniunii Europene

3 La 27 decembrie 2001, întrucât a considerat că era necesară o acțiune a Uniunii Europene pentru a pune în aplicare Rezoluția 1373 (2001), Consiliul Uniunii Europene a adoptat Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului (JO 2001, L 344, p. 93, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 179). În special, articolul 2 din Poziția comună 2001/931 prevedea înghețarea fondurilor și a altor active financiare sau resurse economice ale persoanelor, grupurilor și entităților implicate în acte de terorism și care figurează pe lista prevăzută în anexa la poziția comună menționată.

4 În aceeași zi, pentru a pune în aplicare la nivelul Uniunii măsurile descrise în Poziția comună 2001/931, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului (JO 2001, L 344, p. 70, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 169), precum și Decizia 2001/927/CE de stabilire a listei prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (JO 2001, L 344, p. 83).

5 Denumirea „Hamas-Izz al-Din al-Qassem (aripa teroristă a Hamas)” figura pe lista anexată la Poziția comună 2001/931 și pe cea inclusă în Decizia 2001/927. Aceste două acte au fost actualizate periodic, în temeiul articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931 și al articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, denumirea „Hamas-Izz al-Din al-Qassem” rămânând înscrisă pe listele menționate.

6 La 12 septembrie 2003, Consiliul a adoptat Poziția comună 2003/651/PESC de actualizare a Poziției comune 2001/931 și de abrogare a Poziției comune 2003/482/PESC (JO 2003, L 229, p. 42) și Decizia 2003/646/CE de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2003/480/CE (JO 2003, L 229, p. 22). Denumirea organizației înscrise pe listele asociate acestor acte era „Hamas (inclusiv Hamas-Izz al-Din al-Qassem)”.

7 Denumirea acestei organizații a rămas înscrisă pe listele anexate la actele ulterioare.

Actele atacate

Actele din martie 2018

8 La 30 noiembrie 2017, Consiliul a adresat avocatului reclamantului o scrisoare prin care îl informa că primise noi informații relevante pentru întocmirea listelor persoanelor, grupurilor și entităților care fac obiectul măsurilor restrictive prevăzute de Regulamentul nr. 2580/2001 și că modificase expunerea de motive în consecință. Consiliul îl invita pe reclamant să își prezinte observațiile cu privire la această expunere de motive actualizată, până la 15 decembrie 2017.

9 Reclamantul nu a răspuns la scrisoarea respectivă.

10 La 21 martie 2018, Consiliul a adoptat, pe de o parte, Decizia (PESC) 2018/475 de actualizare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică articolele 2, 3 și 4 din Poziția comună 2001/931 și de abrogare a Deciziei (PESC) 2017/1426 (JO 2018, L 79, p. 26) și, pe de altă parte, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/468 privind punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2017/1420 (JO 2018, L 79, p. 7) (denumite în continuare, împreună, „actele din martie 2018”). Denumirea „«Hamas», inclusiv „Hamas-Izz al-Din al-Qassem” era menținută pe listele anexate la aceste acte (denumite în continuare „listele în litigiu din martie 2018”).

11 Prin scrisoarea din 22 martie 2018, Consiliul a comunicat avocatului reclamantului expunerea de motive care justifică menținerea denumirii „«Hamas», inclusiv «Hamas-Izz al-Din al-Qassem»” pe listele în litigiu din martie 2018, arătându-i că are posibilitatea de a solicita reexaminarea acestor liste în cadrul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și al articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931.

12 În plus, la 22 martie 2018, Consiliul a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* Avizul în atenția persoanelor, grupurilor și entităților care figurează pe lista prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (JO 2018, C 107, p. 6).

13 Prin acest aviz, Consiliul a informat, printre altele, persoanele și entitățile vizate, în primul rând, că a stabilit că motivele pentru includerea numelui lor în listele adoptate în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001 își păstrau valabilitatea, astfel încât a hotărât să mențină numele acestora pe listele în litigiu din martie 2018, în al doilea rând, că ele îi puteau adresa o cerere pentru a obține expunerea de motive privind menținerea lor pe listele respective, în al treilea rând, că ele puteau adresa Consiliului, în orice moment, o cerere pentru reanalizarea deciziei prin care numele lor fusese inclus în listele în discuție și, în al patrulea rând, că, pentru ca cererile să fie luate în considerare la următoarea revizuire, în conformitate cu articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, acestea trebuiau să îi fie prezentate până la 25 mai 2018.

14 Reclamantul nu a reacționat la scrisoarea și la avizul respective.

15 Din expunerea de motive referitoare la actele din martie 2018 rezultă că, pentru a include „«Hamas», inclusiv «Hamas-Izz al-Din al-Qassem»” în listele în litigiu din martie 2018, Consiliul s-a întemeiat pe patru decizii naționale.

16 Prima decizie națională era Ordonanța nr. 1261 a Secretary of State for the Home Department (ministrul de interne din Regatul Unit, denumit în continuare „Home Secretary”) din 29 martie 2001 de modificare a UK Terrorism Act 2000 (Legea Regatului Unit din 2000 privind terorismul) și de interzicere a Hamas-Izz al-Din al-Qassem, considerat o organizație implicată în acte de terorism (denumită în continuare „decizia Home Secretary”).

17 A doua decizie națională era o decizie a United States Secretary of State (secretarul de stat din Statele Unite) din 8 octombrie 1997 care califică Hamas, în sensul Immigration and Nationality Act (Legea Statelor Unite privind imigrarea și cetățenia, denumită în continuare „INA”), drept organizație teroristă străină (denumită în continuare „decizia americană din 1997”).

18 A treia decizie națională era emisă de secretarul de stat din Statele Unite și fusese adoptată, la 31 octombrie 2001, în temeiul Executive Order no 13224 (Decretul prezidențial nr. 13224) (denumită în continuare „decizia americană din 2001”).

19 A patra decizie națională data din 23 ianuarie 1995 și fusese adoptată în temeiul Executive Order no 12947 (Decretul prezidențial nr. 12947) (denumită în continuare „decizia americană din 1995”).

20 În partea principală a expunerii de motive referitoare la actele din martie 2018, Consiliul a constatat, mai întâi, că aceste decizii naționale constituiau decizii ale unor autorități competente în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și că ele erau în continuare în vigoare. Consiliul a arătat apoi că a examinat dacă existau elemente în posesia sa care să militeze în favoarea retragerii numelui reclamantului de pe listele în litigiu din martie 2018 și că nu a găsit niciunul. În sfârșit, a arătat că apreciază că motivele, care au justificat înscrierea numelui reclamantului pe listele de înghețare a fondurilor, rămân valabile și a concluzionat că acesta trebuie menținut pe listele în litigiu din martie 2018.

21 În plus, expunerea de motive referitoare la actele din martie 2018 cuprindea o anexă A privind „decizia autorității competente din Regatul Unit” și o anexă B privind „deciziile autorităților competente din Statele Unite”. Fiecare dintre aceste anexe conținea o descriere a legislațiilor naționale în temeiul cărora au fost adoptate deciziile autorităților naționale, o prezentare a definițiilor noțiunilor de terorism care figurau în aceste legislații, o descriere a procedurilor de reexaminare a deciziilor menționate, o descriere a faptelor pe care s-au întemeiat autoritățile respective și constatarea că aceste fapte constituiau acte de terorism, în sensul articolului 1 alineatul (3) din Poziția comună 2001/931.

22 La punctul 14 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele din martie 2018, Consiliul a indicat diferite fapte reținute de Home Secretary pentru a interzice Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Aceste fapte au avut loc în anii 1994 și 1996.

23 La punctul 15 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele din martie 2018, Consiliul a adăugat că, în Regatul Unit, în luna septembrie a anului 2016, interdicția a făcut obiectul unei reexaminări de către grupul interministerial însărcinat cu reexaminarea interdicțiilor și că acesta a concluzionat, pe baza elementelor indicate, că se putea considera în mod rezonabil că Hamas-Izz al-Din al-Qassem continua să fie implicat în terorism.

24 La punctul 10 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele din martie 2018, Consiliul a arătat că cea mai recentă reexaminare a desemnării Hamas drept organizație teroristă străină a fost încheiată la 27 iulie 2012 și a determinat guvernul american să concluzioneze că împrejurările pe care se întemeia decizia americană din 1997 nu s-au schimbat într-un mod care să justifice revocarea desemnării.

25 În sfârșit, la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele din martie 2018, Consiliul a enumerat diferite fapte survenite între 2003 și 2016, pe care autoritățile americane s-au întemeiat pentru a califica reclamantul drept organizație teroristă străină, fără a preciza deciziile din care proveneau.

Actele din iulie 2018

26 La 30 iulie 2018, Consiliul a adoptat, pe de o parte, Decizia (PESC) 2018/1084 de actualizare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică articolele 2, 3 și 4 din Poziția comună 2001/931 și de abrogare a Deciziei 2017/475 (JO 2018, L 194, p. 144) și, pe de altă parte, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1071 privind punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare 2018/468 (JO 2018, L 194, p. 23) (denumite în continuare, împreună, „actele din iulie 2018"). Denumirea „«Hamas», inclusiv «Hamas-Izz al-Din al-Qassem»" era menținută pe listele anexate la aceste acte (denumite în continuare „listele în litigiu din iulie 2018").

27 Prin scrisoarea din 31 iulie 2018, Consiliul a comunicat avocatului reclamantului expunerea de motive care justifica menținerea denumirii „«Hamas», inclusiv «Hamas-Izz al-Din al-Qassem»" pe listele în litigiu din iulie 2018, arătându-i că are posibilitatea de a solicita reexaminarea acestor liste în cadrul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și al articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931.

28 În plus, la 31 iulie 2018, Consiliul a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* Avizul în atenția persoanelor, grupurilor și entităților care figurează pe lista prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (JO 2018, C 269, p. 3).

29 Prin acest aviz, Consiliul a informat, printre altele, persoanele și entitățile vizate, în primul rând, că a stabilit că motivele pentru includerea numelui lor în listele adoptate în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001 își păstrau valabilitatea, astfel încât a hotărât să mențină numele acestora pe listele în litigiu din iulie 2018, în al doilea rând, că ele îi puteau adresa o cerere pentru a obține expunerea de motive privind menținerea acestora pe listele respective, în al treilea rând, că acestea puteau adresa Consiliului, în orice moment, o cerere pentru reanalizarea deciziei prin care numele lor fusese inclus în listele în discuție și, în al patrulea rând, că, pentru ca cererile să fie luate în considerare la următoarea revizuire, în conformitate cu articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, ele trebuiau să îi fie prezentate până la 1 octombrie 2018.

30 Această expunere de motive era identică cu cea referitoare la actele din martie 2018, cu excepția câtorva diferențe formale și a unei referiri, la punctul 16 din anexa B, la „dreptul la protecție jurisdicțională efectivă", iar nu la „dreptul la protecție jurisdicțională".

31 Reclamantul nu a reacționat la scrisoarea și la avizul respective.

Procedura și concluziile părților

32 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 mai 2018, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

33 La 13 septembrie 2018, Consiliul a depus memoriul în apărare.

34 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 14 septembrie 2018, reclamantul, în temeiul articolului 86 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a adaptat cererea introductivă pentru a ține seama de actele din iulie 2018, în măsura în care acestea îl privesc.

35 Prin scrisorile din 13 decembrie 2018, precum și din 1 martie și din 10 aprilie 2019, Tribunalul, în cadrul unor măsuri de organizare a procedurii, a adresat întrebări părților. Acestea au răspuns la întrebările respective în termenul acordat.

36 În lipsa unei cereri de organizare a unei ședințe de audiere a pledoariilor adresate Tribunalului în termenul acordat, acesta a decis, în temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

37 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea actelor din martie și din iulie 2018 (denumite în continuare „actele atacate”), în măsura în care îl privesc, inclusiv Hamas-Izz al-Din al-Qassem;

– obligarea Consiliului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

38 Consiliul solicită Tribunalului:

– respingerea în tot a acțiunii;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

39 Reclamantul invocă șapte motive, întemeiate pe:

– o încălcare a articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931;

– erori cu privire la materialitatea faptelor;

– o eroare de apreciere în ceea ce privește caracterul terorist al organizației Hamas;

– o încălcare a principiului neamestecului;

– o insuficientă luare în considerare a evoluției situației ca urmare a scurgerii timpului;

– o încălcare a obligației de motivare;

– o încălcare a principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă.

40 La 19 martie 2019, într-un răspuns la o întrebare care îi fusese adresată, la 1 martie 2018, de Tribunal în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, reclamantul a invocat un al optulea motiv, întemeiat pe „lipsa autentificării expunerilor de motive”.

41 Tribunalul consideră oportun să examineze al șaselea motiv în al doilea rând.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931

42 În cadrul primului motiv, reclamantul, după ce și-a prezentat observațiile cu privire la identificarea organizațiilor vizate de deciziile Home Secretary și de deciziile americane din 1995, din 1997 și din 2001 (denumite în continuare, împreună, „deciziile americane”), reproșează Consiliului că a încălcat articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 prin calificarea acestor decizii drept decizii luate de autorități competente în sensul acestei dispoziții.

43 În această privință, trebuie arătat că dispoziția invocată de reclamant privește înscrierea numelui persoanelor sau al entităților pe listele de înghețare a fondurilor, în timp ce prezenta acțiune vizează decizii adoptate în temeiul articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, care privește menținerea acestei înscrieri pe astfel de liste.

44 Totuși, potrivit Curții, menținerea numelui unei persoane sau al unei entități pe o listă de înghețare a fondurilor constituie în esență prelungirea înscrierii inițiale și presupune, prin urmare, persistența riscului de implicare a persoanei sau a entității vizate în activități de terorism, astfel cum a fost constatat inițial de Consiliu, în temeiul deciziei naționale care a servit drept fundament pentru această includere inițială (Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 61, și Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punctul 39).

45 Motivul este, așadar, operant.

46 Pentru a-l examina, este necesar, după ce s-au stabilit organizațiile vizate de deciziile adoptate de autoritățile competente reținute de Consiliu, să se examineze criticile specifice deciziilor autorităților americane, înaintea celor care sunt comune deciziilor autorităților americane și deciziei Home Secretary.

Cu privire la identificarea organizațiilor vizate de deciziile autorităților competente reținute de Consiliu

47 Reclamantul arată că, potrivit expunerii de motive comunicate de Consiliu, actele atacate se întemeiază pe o decizie a Home Secretary care interzice Hamas-Izz al-Din al-Qassem, aripa armată a Hamas, și pe trei decizii americane care vizează Hamas fără alte precizări.

48 Reclamantul pune sub semnul întrebării posibilitatea ca autoritățile americane să fi avut intenția de a înscrie pe liste Hamas în mod global și consideră că, prin faptul că a considerat că aceasta era situația, Consiliul a făcut o interpretare extensivă a deciziilor lor, care nu reieșea în mod clar din listele publicate de autoritățile menționate.

49 În această privință, trebuie să se constate că deciziile americane menționează în mod explicit „Hamas”, această desemnare fiind suplimentată, în deciziile americane din 1997 și din 2001, cu aproximativ 12 alte denumiri – printre care „Izz-Al-Din Al-Qassam brigades” – sub care era de asemenea cunoscută această mișcare.

50 Această împrejurare nu poate fi interpretată, contrar celor sugerate de reclamant, în sensul că implică faptul că autoritățile americane au intenționat să restrângă astfel desemnarea numai la „Hamas-Izz al-Din al-Qassem”. Mai întâi, printre aceste denumiri suplimentare figurează denumiri care fac trimitere la Hamas în ansamblul său, precum „Islamic Resistance Movement”, care reprezintă traducerea în engleză a „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia”, o altă denumire de asemenea prezentă și al cărei acronim este „Hamas”. În continuare, menționarea acestor diferite denumiri urmărește doar să asigure eficacitatea practică a măsurii luate împotriva Hamas, permițând ca aceasta să aibă incidență asupra sa prin intermediul tuturor denumirilor și aripilor sale cunoscute.

51 Din aceste considerații rezultă că decizia Home Secretary privește Hamas-Izz al-Din al-Qassem, în timp ce deciziile americane privesc Hamas, inclusiv Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

Cu privire la criticile specifice deciziilor autorităților americane

52 Reclamantul consideră că Consiliul nu își putea întemeia actele atacate pe deciziile autorităților americane, întrucât Statele Unite constituie un stat terț și, în principiu, autoritățile din aceste state nu sunt „autorități competente” în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

53 Cu privire la acest aspect, reclamantul susține, cu titlu principal, că sistemul instituit de articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 se întemeiază pe încrederea acordată autorităților naționale, care se bazează pe principiul cooperării loiale dintre Consiliu și statele membre ale Uniunii, și se sprijină pe împărtășirea unor valori comune, înscrise în tratate, precum și pe supunerea la standarde comune, printre care Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, și Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Autoritățile unor state terțe nu ar putea beneficia de această încredere.

54 În această privință, este necesar să se arate că, potrivit Curții, noțiunea de „autoritate competentă" utilizată la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 nu se limitează la autoritățile din statele membre, ci poate să includă în principiu și autoritățile din state terțe (Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 22).

55 Interpretarea adoptată de Curte se justifică, pe de o parte, prin modul de redactare a articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, care nu limitează noțiunea de „autorități competente" la autoritățile statelor membre, și, pe de altă parte, prin obiectivul acestei poziții comune, care a fost adoptată pentru a pune în aplicare Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, care urmărește să intensifice combaterea terorismului la nivel mondial prin cooperarea sistematică și strânsă a tuturor statelor (Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 23).

56 Cu titlu subsidiar, în cazul în care s-ar admite că autoritatea unui stat terț poate constitui o autoritate competentă în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, reclamantul susține că validitatea actelor adoptate de Consiliu depinde și de verificările care trebuie efectuate de acesta pentru a se asigura în special compatibilitatea legislației americane cu principiul respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă.

57 Or, în speță, Consiliul, în motivarea actelor atacate, s-ar fi limitat în esență să descrie procedurile de reexaminare și să observe că exista posibilitatea formulării unor căi de atac, fără a verifica dacă dreptul la apărare și dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă erau garantate.

58 În această privință, este necesar să se constate că, potrivit Curții, atunci când Consiliul se întemeiază pe o decizie a unui stat terț, el trebuie să verifice, în prealabil, dacă această decizie a fost adoptată cu respectarea dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 31).

59 În expunerile de motive referitoare la actele proprii, Consiliul trebuie să furnizeze indicații care să permită să se considere că a efectuat această verificare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 31).

60 În acest scop, Consiliul trebuie să menționeze, în aceste expuneri de motive, motivele care l-au determinat să considere că decizia statului terț pe care se întemeiază a fost adoptată cu respectarea principiului dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă (Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 33).

61 Potrivit jurisprudenței, mențiunile care trebuie să figureze în expunerile de motive în legătură cu această apreciere pot fi, după caz, succinte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 33).

62 În lumina jurisprudenței amintite la punctele 58-61 de mai sus trebuie să se examineze argumentele invocate de reclamant în ceea ce privește, pe de o parte, principiul respectării dreptului la apărare și, pe de altă parte, dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă.

63 În ceea ce privește respectarea dreptului la apărare, reclamantul susține că, în expunerea de motive referitoare la actele atacate, Consiliul nu a furnizat indicații cu privire la motivele care l-au determinat să considere, în urma unei verificări, că în Statele Unite respectarea acestui principiu era garantată în cadrul procedurilor administrative privind desemnarea unor organizații ca fiind teroriste.

64 De altfel, legislația americană nu ar impune notificarea și nici măcar motivarea deciziilor adoptate de autorități în materie. Potrivit reclamantului, deși articolul 219 din INA, pe care se întemeiază decizia americană din 1997, conține o obligație de publicare a deciziei de desemnare în Registrul federal, situația nu este aceeași în ceea ce privește Decretul prezidențial nr. 13224, pe care se întemeiază decizia americană din 2001 și nu ar prevedea nicio măsură de această natură.

65 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, principiul respectării dreptului la apărare impune ca persoanelor vizate de decizii care le afectează în mod semnificativ interesele să li se ofere posibilitatea de a-și face cunoscut în mod util punctul de vedere cu privire la elementele reținute în sarcina lor pentru a fundamenta deciziile în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 septembrie 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punctul 83 și jurisprudența citată).

66 În cazul măsurilor care vizează înscrierea numelui unor persoane sau al unor entități pe lista de înghețare a fondurilor, acest principiu presupune ca motivele acestor măsuri să le fie comunicate acestor persoane sau entități concomitent cu adoptarea lor sau imediat după aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 61).

67 La punctul 16 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, Consiliul afirmă următoarele:

„În ceea ce privește procedurile de reexaminare și descrierea căilor de atac disponibile, Consiliul consideră că legislația Statelor Unite asigură protecția dreptului la apărare […]"

68 Informațiile furnizate de Consiliu în expunerea de motive referitoare la actele atacate diferă în continuare în funcție de deciziile americane examinate.

69 Pe de o parte, în ceea ce privește Decretele prezidențiale nr. 12947 și nr. 13224, pe care se întemeiază deciziile americane din 1995 și din 2001, descrierea generală furnizată de Consiliu nu menționează nicio obligație a autorităților americane de a comunica persoanelor interesate o motivare sau chiar de a publica aceste decizii.

70 Rezultă că respectarea dreptului la apărare nu este verificată pentru aceste două decizii și că, în consecință, în temeiul jurisprudenței amintite la punctele 58-61 de mai sus, acestea nu pot servi drept fundament pentru actele atacate.

71 Pe de altă parte, în ceea ce privește decizia americană din 1997, desigur, Consiliul arată că, în temeiul INA, desemnările ca organizații teroriste străine sau deciziile adoptate ca urmare a unei revocări a acestor desemnări fac obiectul unei publicări în Registrul federal. Cu toate acestea, el nu oferă nicio indicație cu privire la aspectul dacă, în speță, publicarea deciziei americane din 1997 conținea vreo motivare. Pe de altă parte, nu rezultă din expunerea de motive referitoare la actele atacate nici că, în afară de dispozitivul deciziei, o motivare, oricare ar fi aceasta, a fost pusă la dispoziția reclamantului de autoritățile americane în vreun mod.

72 În aceste condiții, este necesar să se examineze dacă mențiunea că o decizie se publică într-un jurnal oficial al statului terț este suficientă pentru a considera că Consiliul și-a îndeplinit, în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 58-61 de mai sus, obligația de a verifica dacă, în statele terțe din care emană deciziile care servesc drept temei pentru actele atacate, s-a respectat dreptul la apărare.

73 În acest scop, trebuie să se facă referire la cauza în care s-au pronunțat Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), și Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul (T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885). În această cauză, Consiliul a arătat, în expunerea de motive a unuia dintre actele vizate, că deciziile autorităților din statul terț în cauză au făcut obiectul unei publicări în jurnalul oficial al statului respectiv, fără a furniza alte informații (Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 145).

74 În Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctele 36 și 37), Curtea, considerând în ansamblu toate mențiunile referitoare la deciziile autorităților statului terț care figurau în expunerea de motive a regulamentului Consiliului, a statuat că ele erau insuficiente pentru a se putea constata că această instituție a efectuat verificarea necesară în ceea ce privește respectarea, în acel stat terț, a dreptului la apărare.

75 Aceeași concluzie trebuie reținută, pentru identitate de motive, în prezenta cauză în ceea ce privește singura mențiune care figurează în expunerea de motive referitoare la actele atacate, potrivit căreia decizia americană din 1997 a făcut obiectul, în Statele Unite, al unei publicări în Registrul federal.

76 Din aceste motive și chiar fără a fi necesar să se examineze aspectul respectării dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, este necesar să se considere că, în speță, motivarea referitoare la deciziile americane este insuficientă, astfel încât acestea din urmă nu pot servi drept temei pentru actele atacate.

77 Întrucât articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 nu impune ca actele Consiliului să se întemeieze pe o multitudine de decizii ale unor autorități competente, actele atacate au putut totuși, în ceea ce privește înscrierea numelui reclamantului pe listele în litigiu din martie 2018 și din iulie 2018 (denumite în continuare „listele în litigiu”), să se refere numai la decizia Home Secretary, astfel încât trebuie să se continue examinarea acțiunii prin limitarea acestei examinări la actele atacate în măsura în care se întemeiază pe această din urmă decizie.

Cu privire la criticile comune aduse deciziei Home Secretary și deciziilor autorităților americane

78 Reclamantul susține că, pentru trei motive, decizia Home Secretary și deciziile autorităților americane, pe care se întemeiază actele atacate, nu constituie „decizii ale unor autorități competente” în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

79 Aceste motive vor fi examinate în continuare în măsura în care se referă la decizia adoptată de Home Secretary, în conformitate cu punctul 77 de mai sus.

– *Cu privire la preferința care trebuie acordată autorităților judiciare*

80 Reclamantul susține că, potrivit articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, Consiliul nu poate să se întemeieze pe decizii administrative decât dacă autoritățile judiciare nu au nicio competență în materie de combatere a terorismului. Or, nu aceasta ar fi situația în speță, din moment ce, în Regatul Unit, autoritățile judiciare ar avea o competență în acest domeniu. Decizia Home Secretary nu ar fi putut, așadar, să fie luată în considerare de Consiliu în actele atacate.

81 Consiliul contestă această argumentație.

82 În această privință, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, natura administrativă și nejudiciară a unei hotărâri nu este determinantă pentru aplicarea articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, întrucât chiar modul de redactare a acestei dispoziții prevede în mod explicit că o autoritate nejudiciară poate fi calificată drept autoritate competentă în sensul acestei dispoziții (Hotărârea din 23 octombrie

2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctele 144 și 145, și Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 105).

83 Chiar dacă articolul 1 alineatul (4) al doilea paragraf din Poziția comună 2001/931 conține o preferință pentru deciziile care emană de la autoritățile judiciare, acesta nu exclude nicidecum luarea în considerare a deciziilor care emană de la autorități administrative atunci când, pe de o parte, aceste autorități sunt efectiv învestite, în dreptul național, cu competența de a adopta decizii restrictive împotriva unor grupuri implicate în terorism și, pe de altă parte, aceste autorități, chiar dacă sunt doar administrative, pot fi considerate „echivalente" cu autoritățile judiciare (Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 107).

84 Potrivit jurisprudenței, autoritățile administrative trebuie considerate echivalente cu autoritățile judiciare în cazul în care deciziile acestora sunt supuse unei căi de atac jurisdicționale (Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 145).

85 În consecință, faptul că instanțele din statul vizat dețin competențe în materie de combatere a terorismului nu împiedică Consiliul să țină seama de deciziile emise de autoritatea administrativă națională însărcinată cu adoptarea măsurilor restrictive în materie de terorism (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 108).

86 În speță, din informațiile furnizate de Consiliu rezultă că deciziile Home Secretary sunt susceptibile să facă obiectul unei căi de atac în fața Proscribed Organisations Appeal Commission (Comisia de Apel privind Organizațiile Interzise, Regatul Unit), care se va pronunța prin aplicarea principiilor care guvernează controlul jurisdicțional, și că fiecare parte poate declara apel împotriva deciziei Comisiei de Apel privind Organizațiile Interzise cu privire la un aspect de drept în fața unei instanțe de apel dacă obține autorizația acestei comisii sau, în lipsă, a instanței de apel (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, T-228/02, EU:T:2006:384, punctul 2).

87 În aceste condiții, rezultă că deciziile Home Secretary sunt susceptibile să facă obiectul unei căi de atac jurisdicționale, astfel încât, în temeiul jurisprudenței menționate la punctele 83 și 84 de mai sus, această autoritate administrativă trebuie considerată echivalentul unei autorități judiciare și, așadar, după cum susține Consiliul, o autoritate competentă în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, în conformitate cu jurisprudența care s-a pronunțat deja în mai multe rânduri în acest sens (Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 144, și Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctele 120-123).

88 Din considerațiile care precedă rezultă că actele atacate nu pot fi anulate pentru motivul că, în expunerea lor de motive, Consiliul s-a referit la o decizie a Home Secretary, care constituie o autoritate administrativă.

– Cu privire la faptul că decizia Home Secretary constă într-o listare a organizațiilor teroriste

89 Reclamantul susține că acțiunea autorităților competente vizate de actele atacate, printre care Home Secretary, constă, în practică, în întocmirea unor liste de organizații teroriste pentru a le impune un regim restrictiv. Această activitate de listare nu ar constitui o competență represivă asimilabilă cu „inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale" sau cu o „condamnare", pentru a cita competențele de care ar trebui să dispună „autoritatea competentă", potrivit termenilor articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

90 Comisia contestă temeinicia acestei argumentații.

91 În această privință, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, Poziția comună 2001/931 nu impune ca decizia autorității competente să se înscrie în cadrul unei proceduri penale *stricto sensu*, cu condiția ca, având în vedere obiectivele urmărite de poziția comună menționată prin punerea în aplicare a Rezoluției 1373 (2001) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, procedura națională în discuție să aibă ca obiect combaterea terorismului în sens larg (Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 113).

92 În acest sens, Curtea a considerat că protecția persoanelor în cauză nu era pusă în discuție dacă decizia luată de autoritatea națională nu se înscria în cadrul unei proceduri de aplicare a unor sancțiuni penale, ci în cadrul unei proceduri având ca obiect măsuri de tip preventiv (Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Al-Aqsa/Consiliul și Țările de Jos/Al-Aqsa, C-539/10 P și C-550/10 P, EU:C:2012:711, punctul 70).

93 În speță, decizia Home Secretary stabilește măsuri de interzicere împotriva unor organizații considerate teroriste și se înscrie, așadar, după cum impune jurisprudența, într-o procedură națională care urmărește, cu titlu principal, aplicarea unor măsuri de tip preventiv sau represiv împotriva reclamantului, pentru combaterea terorismului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 115).

94 În ceea ce privește împrejurarea că activitatea autorității în cauză conduce la întocmirea unei liste de persoane sau entități implicate în terorism, trebuie să se sublinieze că ea nu implică, în sine, că această autoritate nu a efectuat o apreciere individuală cu privire la fiecare dintre aceste persoane sau entități prealabil includerii lor pe aceste liste, nici că această apreciere ar trebui să fie în mod necesar arbitrară sau lipsită de temei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 118).

95 Astfel, în discuție nu este atât împrejurarea că activitatea autorității în cauză conduce la întocmirea unei liste de persoane sau de entități implicate în terorism, cât problema dacă activitatea respectivă se desfășoară cu suficiente garanții pentru a permite Consiliului să se bazeze pe ea pentru a-și întemeia propria decizie de înscriere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 118).

96 În consecință, reclamantul pretinde în mod eronat că o autoritate competentă nu poate fi caracterizată prin competența de întocmire a listelor, în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

97 Această poziție nu este infirmată de celelalte argumente invocate de reclamant.

98 În primul rând, reclamantul susține că, potrivit articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, numai listele întocmite de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite pot fi luate în considerare de Consiliu.

99 Acest argument nu poate fi admis, întrucât obiectul ultimei teze a articolului 1 alineatul (4) primul paragraf din Poziția comună 2001/931 este numai de a oferi Consiliului o posibilitate de desemnare suplimentară, pe lângă desemnările pe care le poate efectua în temeiul unor decizii ale autorităților naționale competente.

100 În al doilea rând, reclamantul subliniază că, în măsura în care reia liste propuse de autoritățile competente, lista Uniunii se rezumă la o listă de liste, extinzând astfel la aceasta domeniul de aplicare al unor măsuri administrative naționale adoptate, după caz, de autorități ale unor state terțe, fără ca persoanele în cauză să fie informate și fără ca acestea să fie în măsură să se apere în mod efectiv.

101 În această privință, trebuie să se constate că, după cum arată reclamantul, Consiliul, atunci când identifică persoanele sau entitățile care trebuie supuse măsurilor de înghețare a fondurilor, se întemeiază pe constatări efectuate de autoritățile competente.

102 În cadrul Poziției comune 2001/931, s-a instituit o formă de cooperare specifică între autoritățile statelor membre și instituțiile Uniunii, care dă naștere obligației Consiliului de a urma, pe cât posibil, aprecierea autorităților naționale competente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 133, și Hotărârea din 4 decembrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-284/08, EU:T:2008:550, punctul 53).

103 În principiu, nu este de competența Consiliului să se pronunțe cu privire la respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei interesate de către autoritățile statelor membre, această competență aparținând instanțelor naționale competente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul, T-47/03, nepublicată, EU:T:2007:207, punctul 168).

104 Numai în mod excepțional, atunci când reclamantul contestă, pe baza unor elemente concrete, că autoritățile statelor membre au respectat drepturile fundamentale, Tribunalul trebuie să verifice că acestea au fost efectiv respectate [a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 36].

105 În schimb, atunci când sunt implicate autorități ale unor state terțe, Consiliul este obligat, astfel cum s-a arătat la punctele 58 și 59 de mai sus, să se asigure din oficiu că aceste garanții au fost efectiv puse în aplicare și să își motiveze decizia cu privire la acest aspect.

106 Din considerațiile care precedă rezultă că actele atacate nu pot fi anulate pentru motivul că acțiunea Home Secretary ar consta în a întocmi liste de organizații teroriste.

– Cu privire la lipsa probelor sau a indiciilor serioase și credibile pe care se întemeiază decizia Home Secretary

107 Reclamantul consideră că, din moment ce se întemeia pe o decizie administrativă, iar nu pe o decizie judiciară, Consiliul trebuia să stabilească că această decizie era „bazată pe probe sau indicii serioase și credibile", astfel cum impune articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

108 Întrucât nu privește calificarea drept „decizie luată de autoritățile competente" în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, care face obiectul prezentului motiv, această argumentație va fi examinată în cadrul celui de al șaselea motiv de mai jos.

– Cu privire la confuzia dintre faptele pretins întemeiate pe deciziile naționale invocate și cele pretins întemeiate pe alte surse

109 În ceea ce privește faptele care justifică menținerea înscrierii numelui său pe listele în litigiu, reclamantul apreciază că Consiliul ar fi trebuit, în expunerea de motive referitoare la actele atacate, să indice dacă acestea proveneau dintr-o decizie națională sau dintr-o sursă publică, dat fiind că normele în materie de probă sunt diferite în cele două cazuri. În primul caz, Consiliul ar trebui să demonstreze că decizia națională a fost adoptată de o autoritate competentă în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, în timp ce, în al doilea caz, proba ar putea fi administrată în mod liber.

110 Or, la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, Consiliul nu ar fi indicat originea faptelor care au avut loc între iulie 2014 și aprilie 2016, care nu ar putea proveni din decizii ce califică reclamantul drept organizație teroristă străină, întrucât, astfel cum s-ar indica la punctul 10 din aceeași anexă, reexaminarea cea mai recentă efectuată în această privință ar data din iulie 2012.

111 Întrucât aspectul respectiv nu privește articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, referitor la înscrierea persoanelor și a entităților teroriste pe listele de înghețare a fondurilor, raportându-se la motivarea actelor atacate, se va răspunde la acesta în cadrul celui de al șaselea motiv, examinat în continuare.

Concluzie cu privire la primul motiv

112 Din cuprinsul punctelor 58-76 de mai sus reiese că, în ceea ce privește înscrierea numelui reclamantului pe listele în litigiu, actele atacate nu se pot întemeia pe deciziile americane, întrucât Consiliul nu și-a îndeplinit obligația de motivare în ceea ce privește verificarea aplicării principiului respectării dreptului la apărare în Statele Unite.

113 În plus, din cuprinsul punctelor 49-51 de mai sus rezultă că aceste decizii americane priveau întregul Hamas, în timp ce decizia Home Secretary viza numai Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

114 Potrivit reclamantului, această împrejurare presupune că actele atacate trebuie anulate în măsura în care privesc Hamas și nu pot subzista decât în măsura în care vizează Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Astfel, aceste două entități ar trebui să fie distinse, întrucât Hamas este un partid politic care participă în mod legal la alegerile și la guvernul din Palestina, iar Hamas-Izz al-Din al-Qassem este o mișcare de rezistență la ocupația israeliană.

115 Această poziție este criticată de Consiliu, pentru care nu poate fi efectuată nicio distincție între cele două entități. În susținerea poziției sale, Consiliul citează printre altele, în memoriul său în apărare, o declarație a reclamantului în care acesta din urmă își prezintă organizarea ca înglobând cele două entități. Termenii acestei declarații sunt următorii [a se vedea punctul 19 din memoriul în apărare care reproduce punctele 7 și 8 din cererea introductivă depusă de reclamant în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 decembrie 2018, Hamas/Consiliul (T-400/10 RENV, atacată cu recurs, EU:T:2018:966)]:

„Hamas include un birou politic și o aripă armată: Brigăzile Ezzedin Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Conducerea Hamas se caracterizează prin bicefalia sa. Conducerea internă, împărțită între Cisiordania și Fâșia Gaza, și conducerea externă situată în Siria. […] Deși aripa armată beneficiază de o relativă independență, aceasta rămâne supusă strategiilor generale elaborate de biroul politic. Biroul politic ia deciziile, iar brigăzile le respectă ca urmare a puternicei solidarități generate de componenta religioasă a mișcării."

116 Această declarație prezintă o forță probantă semnificativă, din moment ce, pe de o parte, astfel cum subliniază Consiliul, ea emană de la însuși reclamantul și, pe de altă parte, ea nu a fost contestată ulterior de reclamant prin elemente tangibile și concrete.

117 În această privință, trebuie să se arate că reclamantul nu a utilizat posibilitatea, care îi era oferită de articolul 83 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, de a completa dosarul după ce Tribunalul a decis, în temeiul alineatului (1) al aceleiași dispoziții, că un al doilea schimb de memorii nu era necesar.

118 În aceste condiții, nu se poate considera, pentru a determina efectele răspunsului dat la primul motiv din cadrul prezentei acțiuni, că Hamas-Izz al-Din al-Qassem este o organizație distinctă de Hamas (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2015, Bank of Industry and Mine/Consiliul, T-10/13, EU:T:2015:235, punctele 182, 183 și 185, și Hotărârea din 29 aprilie 2015, National Iranian Gas Company/Consiliul, T-9/13, nepublicată, EU:T:2015:236, punctele 163 și 164).

119 Aceasta este situația cu atât mai mult cu cât, deși erau luate de mai mulți ani măsuri de înghețare a fondurilor în privința sa, Hamas nu a încercat să demonstreze Consiliului că nu era nicidecum implicat în actele care au declanșat adoptarea măsurilor respective, prin disocierea sa, într-un mod care să înlăture orice ezitare, de Hamas-Izz al-Din al-Qassem, care, în opinia sa, era singurul responsabil.

120 Pentru motivele menționate mai sus și sub rezerva examinării argumentației menționate la punctele 107, 109 și 110 de mai sus, motivul trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare

121 Al șaselea motiv se împarte în trei aspecte.

Cu privire la primul aspect al celui de al șaselea motiv

122 Astfel cum s-a arătat deja la punctul 107 de mai sus, reclamantul susține că Consiliul ar fi trebuit, în expunerile de motive referitoare la actele atacate, să indice „dovezile și indiciile serioase și credibile” pe care se întemeiau deciziile autorităților competente.

123 Consiliul consideră că argumentul nu este fondat.

124 Ținând seama de punctul 77 de mai sus, acest motiv trebuie examinat numai în măsura în care privește decizia Home Secretary.

125 În această privință, trebuie să se constate că motivul este eronat în fapt. Astfel, contrar celor afirmate de reclamant, Consiliul a indicat, la punctul 14 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele atacate, mai multe fapte care stăteau la baza deciziei Home Secretary.

126 În orice caz, argumentul este lipsit de temei.

127 În această privință, este necesar să se arate că, potrivit articolului 1 alineatul (4) primul paragraf din Poziția comună 2001/931, listele de înghețare a fondurilor sunt întocmite pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă față de persoanele și entitățile vizate, fie că este vorba despre inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist, ori tentativa de a săvârși, de a participa la un astfel de act sau de a-l facilita, „bazate pe probe sau indicii serioase și credibile”, fie că este vorba despre o condamnare pentru astfel de fapte.

128 Din economia generală a acestei dispoziții rezultă că cerința care incumbă Consiliului de a verifica, înainte de a înscrie numele persoanelor sau entităților pe listele de înghețare a fondurilor în temeiul unor decizii luate de autorități competente, ca aceste decizii să fie „bazate pe probe sau indicii serioase și credibile” se referă doar la deciziile de inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale, iar nu la cele de condamnare.

129 Distincția astfel efectuată între cele două tipuri de decizie rezultă din aplicarea principiului cooperării loiale între instituții și statele membre, principiu în care se înscrie adoptarea de măsuri restrictive în materia combaterii terorismului și potrivit căruia Consiliul trebuie să întemeieze înscrierea persoanelor sau a entităților teroriste pe listele de înghețare a fondurilor pe decizii adoptate de autoritățile naționale fără a trebui sau chiar fără a putea să le repună în discuție.

130 Astfel definit, principiul cooperării loiale se aplică deciziilor naționale care conțin o condamnare, consecința fiind faptul că Consiliul nu trebuie să verifice, înainte de a înscrie numele persoanelor sau entităților pe listele de înghețare a fondurilor, că aceste decizii sunt bazate pe probe sau pe indicii serioase și credibile și faptul că acesta trebuie să se raporteze, în această privință, la aprecierea efectuată de autoritatea națională.

131 În ceea ce privește deciziile naționale de inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale, ele se situează, prin natura lor, la începutul sau în cursul unei proceduri încă nefinalizate. Pentru a asigura caracterul efectiv al combaterii terorismului, s-a apreciat util să se acorde Consiliului, pentru a adopta măsuri restrictive, posibilitatea de a se întemeia pe astfel de decizii, chiar dacă acestea prezintă un caracter exclusiv pregătitor, prevăzându-se în același timp, pentru a asigura protecția persoanelor vizate de aceste proceduri, ca această utilizare să fie supusă verificării, de către Consiliu, a împrejurării că ele se întemeiază pe probe sau pe indicii serioase și credibile.

132 În speță, decizia Home Secretary este definitivă în sensul că nu trebuie să fie urmată de cercetări. În plus, astfel cum rezultă din răspunsul dat de Consiliu la o întrebare a Tribunalului, ea are ca obiect interzicerea reclamantului în Regatul Unit, cu consecințe penale pentru persoanele care ar întreține legături mai mult sau mai puțin apropiate cu acesta.

133 În aceste condiții, decizia Home Secretary nu constituie o decizie de inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale, ci trebuie asimilată unei decizii de condamnare, astfel încât, în temeiul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, Consiliul nu trebuia să indice, în expunerea de motive referitoare la actele atacate, probele și indiciile serioase care se aflau la baza deciziei acestei autorități.

134 În această privință, faptul că Home Secretary constituie o autoritate administrativă este indiferent, din moment ce, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 86 și 87 de mai sus, deciziile sale sunt susceptibile să facă obiectul unei căi de atac jurisdicționale și că, prin urmare, acesta trebuie considerat echivalentul unei autorități judiciare.

135 Întrucât nu trebuie să fie indicate, aceste fapte nu trebuie, *a fortiori*, să fie dovedite de Consiliu.

136 În consecință, nu se poate reproșa Consiliului că nu a indicat, în expunerile de motive referitoare la actele atacate, „probele și indiciile serioase și credibile” care întemeiau decizia Home Secretary și nici că nu le-a dovedit.

137 Prin urmare, primul aspect al celui de al șaselea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al șaselea motiv

138 Din jurisprudență rezultă că, atunci când s-a scurs un interval de timp important între decizia națională care a servit drept fundament pentru înscrierea inițială și adoptarea actelor prin care se urmărește menținerea acestei înscrieri, Consiliul nu se poate limita, pentru a concluziona cu privire la persistența riscului de implicare a persoanei sau a entității în cauză în activități de terorism, să constate că decizia menționată a rămas în vigoare, ci trebuie să procedeze la o apreciere actualizată a situației, ținând seama de elemente de fapt mai recente, care să demonstreze că riscul menționat subzistă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctele 54 și 55, și Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punctele 32 și 33).

139 Reiese de asemenea din aceeași jurisprudență că elementele de fapt mai recente care stau la baza menținerii numelui unei persoane sau al unei entități pe listele de înghețare a fondurilor pot proveni din alte surse decât decizii naționale adoptate de autorități competente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 72, și Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punctul 50).

140 În speță, decizia inițială a Home Secretary datează din anul 2001, în timp ce actele atacate au fost adoptate în lunile martie și iulie 2018.

141 Întrucât o perioadă de 17 ani separă decizia inițială a Home Secretary de actele atacate, Consiliul nu putea, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 138 de mai sus, să se limiteze la a constata că decizia Home Secretary era încă în vigoare, fără a menționa elemente mai recente care să demonstreze că riscul de implicare a reclamantului în activități de terorism a subzistat.

142 Asemenea elemente mai recente au fost furnizate de Consiliu în expunerea de motive referitoare la actele atacate.

143 Astfel, la punctul 15 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele atacate, două fapte au fost menționate de Consiliu în legătură cu procedura de reexaminare a deciziei Home Secretary care avusese loc în septembrie 2016.

144 Pe de altă parte, 13 fapte au fost raportate de Consiliu la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate în legătură cu calificarea reclamantului drept organizație teroristă străină de către autoritățile americane. Aceste fapte sunt descrise după cum urmează:

– „Hamas a revendicat un atentat sinucigaș comis în septembrie 2003, în cursul căruia au fost uciși nouă soldați din armata israeliană și au fost rănite treizeci de persoane în vecinătatea spitalului Assaf Harofeh și a bazei militare din Tzrifin (Israel);

– în ianuarie 2004, la Ierusalim, un kamikaze a distrus un autobuz în apropierea reședinței prim-ministrului, ucigând unsprezece civili și rănind alți treizeci; acest act a fost revendicat în comun de Hamas și de Brigada Martirilor Al-Aqsa;

– în ianuarie 2005, teroriștii au activat un dispozitiv exploziv în partea palestiniană a punctului de trecere Karni, creând o deschidere care a permis unor palestinieni înarmați să pătrundă în partea israeliană; ei au ucis șase civili israelieni și au rănit alți cinci; acest act a fost revendicat în comun de Hamas și de Brigada Martirilor Al-Aqsa;

– în ianuarie 2007, Hamas a revendicat răpirea a trei copii din Fâșia Gaza;

– în ianuarie 2008, un lunetist palestinian din Fâșia Gaza a ucis un voluntar ecuadorian de 21 de ani care muncea pe câmp în kibbutzul Ein Hashlosha (Israel); acest act a fost revendicat de Hamas;

– în februarie 2008, un kamikaze aparținând Hamas a ucis o femeie în vârstă și a rănit alte treizeci și opt de persoane într-un centru comercial din Dimona (Israel); un polițist a împușcat mortal un al doilea terorist înainte ca acesta să aibă timp să își detoneze centura cu explozivi; Hamas a calificat acest atentat drept «eroic»;

– la 14 iunie 2010, la Hebron (Cisiordania), atacatori înarmați au deschis focul asupra unei mașini de poliție, ucigând un polițist și rănind alți doi; o acțiune desfășurată în comun de serviciul de securitate israelian, de poliția israeliană și de Tsahal a permis capturarea atacatorilor la 22 iunie 2010; în cursul interogatoriilor, comandoul Hamas răspunzător pentru atac a arătat că membrii săi au fost formați cu mai mulți ani în urmă și că și-au procurat arme, inclusiv puști Kalașnikov și puști

de asalt; în cursul acestor interogatorii, a reieșit de asemenea că comandoul intenționa să desfășoare alte acțiuni, printre care răpirea unui soldat și a unui civil în zona Etzion la nord de Muntele Hebron;

– în aprilie 2011, Hamas a lansat o rachetă Kornet care a lovit un autobuz școlar israelian, rănind grav un elev de șaisprezece ani și rănindu-l ușor pe șoferul autobuzului; încărcătura explozivă utilizată în atac putea penetra blindajul unui tanc modern;

– la 20 august 2011, atacatorii au lansat rachete asupra unor locuitori din Ofakim (Israel), rănind doi copii și un alt civil; acest act a fost revendicat de Hamas;

– la 7 iulie 2014, Hamas a revendicat tirurile de rachete asupra orașelor israeliene Ashdod, Ofakim, Ashkelon și Netivot;

– în august 2014, Hamas a revendicat răpirea și asasinarea, în iunie 2014, a trei adolescenți israelieni în Cisiordania;

– în noiembrie 2014, Hamas a revendicat atacul prin intrarea cu o dubă într-un grup de pietoni în Ierusalim.

– în aprilie 2016, Hamas a revendicat un atac cu bombă într-un autobuz din Ierusalim, în care au fost rănite 18 persoane.”

145 Astfel cum s-a arătat deja la punctele 109 și 110 de mai sus, reclamantul reproșează Consiliului că nu a indicat dacă faptele survenite între iulie 2014 și aprilie 2016 proveneau dintr-o decizie a unei autorități naționale sau dintr-o altă sursă.

146 Pentru reclamant, identificarea sursei faptului citat este importantă, întrucât aceasta determină modalitatea de probă care trebuie utilizată de Consiliu. În cazul în care faptul citat ar proveni dintr-o decizie națională, această instituție ar trebui să probeze că decizia respectivă ar emana de la o autoritate competentă în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, în timp ce, în cazul în care ar proveni dintr-o altă sursă, acesta ar putea administra proba referitoare la faptul respectiv în mod liber.

147 În această privință, trebuie amintit că, la punctul 71 din Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), și la punctul 49 din Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Curtea a statuat că, în cadrul acțiunii introduse împotriva menținerii numelui său pe lista în litigiu, persoana sau entitatea în cauză putea să conteste ansamblul elementelor pe care s-a întemeiat Consiliul pentru a demonstra persistența riscului implicării sale în activități de terorism, indiferent dacă aceste elemente erau obținute dintr-o decizie națională adoptată de o autoritate competentă sau din alte surse.

148 Curtea a adăugat că, în caz de contestare, îi revenea Consiliului sarcina să demonstreze temeinicia faptelor pretinse, iar instanței Uniunii să verifice exactitatea materială a acestora (Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 71, și Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punctul 49).

149 Rezultă din această jurisprudență că elementele utilizate de Consiliu pentru a stabili persistența riscului de implicare în activități de terorism care provin din decizii naționale trebuie probate în același mod precum cele care provin din alte surse.

150 În aceste condiții, trebuie să se considere că, contrar afirmațiilor reclamantului, Consiliul nu este obligat să indice, în expunerile de motive referitoare la actele atacate, sursa elementelor invocate pentru menținerea înscrierii unei persoane sau a unei entități pe o listă de înghețare a fondurilor și că,

prin urmare, dacă acest element provine dintr-o decizie națională, Consiliul nu trebuie să dovedească că aceasta provine de la o autoritate competentă în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

151 În ceea ce privește această din urmă dispoziție, trebuie amintit în plus că ea privește înscrierea numelui persoanelor sau al entităților pe listele de înghețare a fondurilor, iar nu menținerea acestei înscrieri, care, la rândul său, este reglementată de articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931. Prin urmare, aceasta nu poate fi invocată pentru a impune Consiliului să indice sursa faptelor pe care își întemeiază reînscrierea numelui unei persoane sau al unei entități pe listele de înghețare a fondurilor.

152 În consecință, al doilea aspect al celui de al șaselea motiv trebuie să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al șaselea motiv

153 Reclamantul susține că motivarea unui act trebuie să exprime o alegere proprie instituției. Or, nu aceasta ar fi situația în speță, întrucât Consiliul s-ar fi limitat, pentru a motiva actele atacate, să procedeze la copierea unor documente publicate pe internet. Acest lucru ar fi valabil în special pentru descrierile procedurilor naționale.

154 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de motivare are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv (a se vedea Hotărârea din 21 aprilie 2016, Consiliul/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:T:2016:284, punctul 70 și jurisprudența citată).

155 În speță, reclamantul nu indică motivele pentru care reproducerea de către Consiliu a unor documente publicate pe internet, presupunând că aceasta ar corespunde realității, ar fi împiedicat ca motivarea actelor atacate să îndeplinească obiectivele respective.

156 Prin urmare, obligația de motivare nu poate fi considerată ca încălcată pentru simplul motiv că Consiliul ar fi reprodus extrase din documente publicate pe internet.

157 În consecință, al treilea aspect al celui de al șaselea motiv trebuie respins ca nefondat.

158 Având în vedere considerațiile care figurează mai sus, al șaselea motiv trebuie, așadar, respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe „erori cu privire la materialitatea faptelor”

159 În motivul întemeiat pe „erori cu privire la materialitatea faptelor”, reclamantul critică faptele menționate de Consiliu în expunerile de motive referitoare la actele atacate pentru motivul că sunt relatate într-un mod prea imprecis, că nu sunt dovedite și că sunt prea vechi pentru a justifica menținerea înscrierii numelui reclamantului pe listele în litigiu.

160 Acest motiv trebuie examinat numai în măsura în care privește faptele pe care Consiliul s-a întemeiat pentru a menține numele reclamantului pe listele în litigiu. Astfel, după cum rezultă din examinarea primului aspect al celui de al șaselea motiv, faptele pe care se întemeiază decizia Home Secretary nu trebuie să fie indicate în actele atacate și nici dovedite de Consiliu.

161 Pentru a justifica menținerea numelui reclamantului pe listele în litigiu, Consiliul s-a întemeiat, în conformitate cu jurisprudența Curții amintită la punctul 138 de mai sus, pe diferite fapte pe care le-a menționat în anexele la expunerile de motive referitoare la actele atacate.

162 Aceste fapte sunt, pe de o parte, cele raportate de Consiliu în legătură cu procedura de reexaminare care a avut loc în Regatul Unit în septembrie 2016 (punctul 15 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele atacate) și, pe de altă parte, cele menționate în legătură cu deciziile în care reclamantul a fost calificat drept organizație teroristă străină de autoritățile americane (punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate).

163 În ceea ce privește faptele menționate la punctul 15 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele atacate, Consiliul a arătat că, în Regatul Unit, interzicerea reclamantului a făcut, în septembrie 2016, obiectul unei reexaminări de către grupul interministerial însărcinat cu reexaminarea interzicerilor și că acesta a concluzionat că Hamas-Izz al-Din al-Qassem continuă să fie implicat în terorism pe baza a două fapte:

– în cursul conflictului dintre Israel și Gaza din vara anului 2014, șase civili israelieni și un resortisant thailandez ar fi fost uciși în cursul unor atacuri cu rachete și o navă de croazieră germană ar fi fost lovită de atacuri cu rachete;

– Hamas ar fi recurs la mijloacele de comunicare socială pentru a avertiza, printre altele, companii aeriene din Regatul Unit că intenționează să atace aeroportul Ben Gurion din Tel Aviv (Israel), ceea ce ar fi putut cauza victime civile, iar Hamas ar fi încercat efectiv să atace aeroportul în luna iulie a anului 2014.

164 În ceea ce privește faptele menționate la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, acestea au fost reproduse la punctul 144 de mai sus.

165 Atunci când sunt furnizate elemente de fapt recente pentru a justifica menținerea numelui unei persoane sau al unei entități pe liste de înghețare a fondurilor, Curtea a considerat că instanța Uniunii trebuie să verifice în special, pe de o parte, respectarea obligației de motivare prevăzute la articolul 296 TFUE, precum și, pe de altă parte, aspectul dacă aceste motive sunt susținute cu dovezi (Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 70, și Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punctul 48).

166 Ținând seama de această jurisprudență și de criticile reclamantului, trebuie să se examineze dacă faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate sunt motivate suficient și dacă materialitatea lor este dovedită.

Cu privire la motivarea faptelor menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate

167 Reclamantul susține că faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate sunt evocate în mod prea imprecis, pentru motivul că ele nu sunt nici datate, nici localizate, că nu se înțelege modul în care acestea au fost atribuite Hamas sau Hamas-Izz al-Din al-Qassem și că Consiliul nu a indicat în ce mod faptele imputate Hamas-Izz al-Din al-Qassem puteau fi de asemenea imputate Hamas.

168 În această privință, trebuie amintit că, potrivit Curții, instanța Uniunii trebuie să verifice în special respectarea obligației de motivare prevăzute la articolul 296 TFUE și, prin urmare, caracterul suficient de precis și de concret al motivelor invocate (Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punctul 70, și Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punctul 48).

169 Potrivit unei jurisprudențe constante, din motivarea impusă de articolul 296 TFUE trebuie să reiasă în mod clar și neechivoc raționamentul instituției autoare a actului, astfel încât să permită persoanei interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurilor luate, iar instanței competente să își exercite controlul (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 50 și jurisprudența citată).

170 Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 53, și Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, EU:T:2009:401, punctul 82).

171 În special, un act cauzator de prejudicii este suficient motivat atunci când a intervenit într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite să înțeleagă conținutul măsurii luate în privința sa (Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 54, și Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, EU:T:2009:401, punctul 82).

172 În speță, trebuie să se constate că faptele menționate, pe de o parte, la punctul 15 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele atacate (a se vedea punctul 163 de mai sus) și, pe de altă parte, la punctul 17 din anexa B la această expunere (a se vedea punctul 144 de mai sus) sunt, cel puțin, datate în ceea ce privește anul, în ceea ce privește luna, chiar în ceea ce privește ziua în care au survenit.

173 Pe de altă parte, trebuie să se observe că aceste fapte s-au produs într-un context cunoscut de reclamant, întrucât au intervenit sau se presupune că au intervenit pe unul sau mai multe teritorii bine cunoscute de acesta, unde dispune de membri care îi pot comunica orice informație utilă pentru identificarea lor.

174 În sfârșit, pentru cea mai mare parte a acestora, tipul de atac efectuat, precum și identitatea victimelor sunt precizate, ceea ce facilitează chiar mai mult identificarea faptelor vizate.

175 În aceste condiții, trebuie să se considere că faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate sunt descrise în mod suficient de precis și de concret pentru a fi contestate de reclamant și verificate de Tribunal.

176 În ceea ce privește argumentul reclamantului potrivit căruia ele nu ar fi fost imputate, în ceea ce privește Hamas, aripii politice a organizației sau mișcării de rezistență Hamas-Izz al-Din al-Qassem, acesta este inoperant, din moment ce, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 116-118 de mai sus, cele două entități menționate trebuie considerate ca reprezentând una și aceeași organizație pentru aplicarea normelor privind combaterea terorismului.

177 Prin urmare, trebuie să se considere că faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate sunt motivate suficient.

Cu privire la materialitatea faptelor menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate

178 Potrivit reclamantului, faptele care figurează la punctul 15 din anexa A (a se vedea punctul 163 de mai sus) și la punctul 17 din anexa B (a se vedea punctul 144 de mai sus) din expunerea de motive referitoare la actele atacate nu pot constitui temeiul menținerii înscrierii numelui său pe listele în litigiu. În primul rând, aceste fapte, în special cele care sunt anterioare anului 2009, ar fi prea vechi pentru a justifica menținerea numelui reclamantului pe aceste liste. În al doilea rând, aceste fapte nu

ar fi dovedite. În această privință, reclamantul arată că faptele din august 2014, din noiembrie 2014 și din aprilie 2016 menționate la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate nu au fost revendicate de Hamas și că fapta din 7 iulie 2014, menționată în cuprinsul aceluiași punct, ar trebui considerată în raport cu războiul care a avut loc în Gaza în anul 2014.

179 Consiliul contestă temeinicia acestui motiv.

180 În ceea ce privește argumentul reclamantului întemeiat pe vechimea faptelor, trebuie să se constate că, la punctul 33 din Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Curtea a statuat că, din moment ce s-a scurs un interval de timp de 9 ani între, pe de o parte, adoptarea deciziilor naționale care au servit drept fundament pentru înscrierea inițială a numelui reclamantului pe lista în litigiu și această includere inițială și, pe de altă parte, adoptarea actelor care mențin numele reclamantului pe listele în cauză, Consiliul trebuia să se întemeieze pe elemente mai recente.

181 Prin analogie de motive, trebuie să se considere, astfel cum apreciază reclamantul, că, în speță, primele șase fapte menționate la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate (a se vedea punctul 144 de mai sus), care s-au desfășurat între 2003 și 2008, respectiv cu mai mult de nouă ani înainte de adoptarea actelor atacate, sunt prea vechi pentru a justifica menținerea numelui reclamantului pe listele în litigiu.

182 În ceea ce privește data acestora, celelalte șapte fapte menționate la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate pot fi împărțite în două grupuri, și anume cele care s-au produs în anii 2010 și 2011 și cele care s-au produs în anii 2014 și 2016. Acestora din urmă li se adaugă două fapte menționate la punctul 15 din anexa A, care au avut loc în anul 2014.

183 Printre aceste fapte, Tribunalul apreciază că cele trei fapte care s-au desfășurat în anii 2010 și 2011, menționate în al șaptelea, al optulea și al nouălea rând la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, sunt de asemenea prea vechi pentru a justifica menținerea înscrierii numelui reclamantului pe listele în litigiu, care datează din 2018. În ceea ce privește cerința impusă de Curte de a stabili elemente „mai recente” pentru a fundamenta menținerea înscrierii numelui unei persoane sau al unei entități pe listele de înghețare a fondurilor, trebuie să se considere că o diferență de șapte sau de opt ani nu este fundamental diferită de o diferență de nouă ani, deja considerată prea importantă de Curte în Hotărârea din 26 iulie 2017, Consiliul/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584).

184 Rezultă că numai ultimele patru fapte menționate la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate și cele două fapte menționate la punctul 15 din anexa A, care s-au produs toate în 2014 sau în 2016, sunt suficient de recente pentru a fundamenta actele atacate.

185 Prin urmare, argumentația reclamantului întemeiată pe insuficiența probelor prezentate de Consiliu trebuie examinată numai în raport cu aceste șase fapte.

186 În această privință, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, în cazul în care contestă elemente de probă prezentate de către o parte, cealaltă parte trebuie să îndeplinească două cerințe care prezintă un caracter cumulativ.

187 În primul rând, contestațiile sale nu pot prezenta un caracter general, ci trebuie să aibă un caracter concret și detaliat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2013, Duravit și alții/Comisia, T-364/10, nepublicată, EU:T:2013:477, punctul 55).

188 În al doilea rând, contestațiile care privesc materialitatea faptelor trebuie să figureze în mod clar în primul act de procedură referitor la actul atacat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 aprilie 2015, Tomana și alții/Consiliul și Comisia, T-190/12, EU:T:2015:222, punctul 261).

189 Aceste cerințe au ca obiectiv să permită pârâtului să cunoască cu precizie, încă din stadiul cererii introductive, criticile care îi sunt adresate de reclamant și să poată astfel să își pregătească apărarea în mod corespunzător.

190 În speță, criticile referitoare la faptele din august și din noiembrie 2014, menționate în al unsprezecelea și în al doisprezecelea rând la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, sunt suficient de concrete pentru a fi luate în considerare de Tribunal.

191 Astfel, pentru fapta din luna august 2014, reclamantul susține, documentat, la punctul 98 din cererea introductivă, următoarele:

„[…] Hamas nu a organizat niciodată și nici nu a revendicat această răpire. Guvernul israelian este cel care i-a imputat în mod fals răspunderea pentru acest act tragic în scopul de a justifica intervenția sa militară în Gaza în anul 2014. În continuare, mai mulți actori deosebit de autorizați, precum fostul șef al Shin Bet, Yuval Diskin, au contrazis analiza guvernului israelian în presă susținând că răpitorii erau izolați și că au acționat din proprie inițiativă.”

192 De asemenea, pentru fapta din noiembrie 2014, reclamantul arată, documentat, cele ce urmează la punctul 99 din cererea introductivă:

„[…] Hamas nu a revendicat niciodată acest atentat și, potrivit corespondentului ziarului *Le Monde*, atacurile de acest gen, și în special cel din noiembrie 2014, sunt faptele unor palestinieni «izolați», care rezistă din proprie inițiativă la «abordarea bazată doar pe securitate».”

193 În schimb, pentru fapta din luna aprilie 2016, menționată în al treisprezecelea rând la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, reclamantul s-a limitat să afirme, la punctul 99 din cererea introductivă, că „Hamas nu a organizat niciodată și nici nu a revendicat atentate cu bombe în anul 2016, contrar celor afirmate de Consiliu”.

194 Această critică este prea generală, având în vedere criteriile amintite la punctul 187 de mai sus, pentru a putea fi luată în considerare de Tribunal.

195 În ceea ce privește fapta din 7 iulie 2014, menționată în al zecelea rând la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, reclamantul afirmă, la punctul 100 din cererea introductivă, că susținerile Consiliului „trebuie să fie considerate în raport cu ceea ce s-a menționat deja cu privire la războiul din Gaza din 2014, *a fortiori* în ceea ce privește imputarea lor aripii politice a Hamas”.

196 Raportându-se la aspectul dacă o faptă intervenită în cadrul unui conflict armat poate fi calificată drept teroristă, iar nu la aspectul dacă fapta vizată s-a produs sau nu s-a produs ori dacă poate fi imputată reclamantului, această critică va fi examinată în continuare în cadrul celui de al treilea motiv.

197 Cele două fapte din anul 2014, menționate la punctul 15 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele atacate, nu au făcut obiectul unei contestații concrete și circumstanțiate.

198 Din cele ce precedă rezultă că, dintre cele șase fapte survenite în anii 2014 și 2016, numai cele din august și din noiembrie 2014 au fost criticate în mod valabil.

199 Aceste critici sunt totuși inoperante având în vedere că celelalte patru fapte, și anume faptele din anul 2014 menționate la punctul 15 din anexa A la expunerea de motive referitoare la actele atacate, precum și faptele din 7 iulie 2014 și din aprilie 2016, menționate în al zecelea și în al treisprezecelea rând la punctul 17 din anexa B, nu au fost criticate în mod valabil de reclamant și că, în orice caz, sunt suficiente pentru a justifica menținerea înscrierii numelui său pe listele în litigiu.

200 Sub rezerva examinării argumentației menționate la punctul 196 de mai sus, al doilea motiv trebuie, așadar, să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere în legătură cu caracterul terorist al reclamantului

201 Reclamantul apreciază că, prin adoptarea actelor atacate, Consiliul a săvârșit o eroare de apreciere întrucât a calificat faptele pe care le-a reținut în expunerile de motive referitoare la actele atacate drept acte teroriste și întrucât l-a calificat drept organizație teroristă.

202 Din argumentația reclamantului rezultă că aceste critici privesc atât faptele care se află la baza deciziilor autorităților competente care au fundamentat înscrierea numelui reclamantului pe listele de înghețare a fondurilor, cât și faptele care justifică menținerea acestei înscrieri și care sunt menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate.

203 Pentru a răspunde la acest motiv, trebuie să se stabilească o distincție între aceste două categorii de fapte.

În ceea ce privește faptele care se află la baza deciziilor autorităților competente pe care s-a întemeiat Consiliul pentru a înscrie numele reclamantului pe listele în litigiu

204 Ca urmare a răspunsului dat la primul motiv, acest prim aspect al celui de al treilea motiv trebuie examinat numai în măsura în care privește faptele care se află la baza deciziei Home Secretary.

205 În ceea ce privește aceste fapte, trebuie amintit că, în răspunsul la primul aspect al celui de al șaselea motiv s-a statuat, la punctul 133 de mai sus, că ele nu trebuiau indicate de Consiliu în expunerile de motive referitoare la actele atacate.

206 Prin urmare, nu se poate pretinde acestei instituții să verifice calificarea acestor fapte efectuată de autoritatea națională și să menționeze, în actele atacate, rezultatul acestei calificări.

207 Situația se prezintă astfel cu atât mai mult cu cât decizia Home Secretary emană de la un stat membru pentru care articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 au instituit o formă de cooperare specifică cu Consiliul, care dă naștere obligației acestei instituții de a urma pe cât posibil aprecierea autorității naționale competente (Hotărârea din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, EU:T:2008:461, punctul 133, și Hotărârea din 4 decembrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-284/08, EU:T:2008:550, punctul 53).

208 Criticile formulate de reclamant cu privire la faptele pe care se întemeiază decizia Home Secretary sunt, așadar, inoperante.

Cu privire la faptele invocate de Consiliu pentru a menține numele reclamantului pe listele în litigiu și menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate

209 În expunerile de motive referitoare la actele atacate, Consiliul a calificat, pe de o parte, faptele menționate la punctul 15 din anexa A drept acte teroriste în sensul articolului 1 alineatul (3) punctul (iii) literele (a), (d), (f), (g) și (i) din Poziția comună 2001/931 în vederea atingerii scopurilor prevăzute la articolul 1 alineatul (3) punctele (i) și (ii) din aceeași poziție comună și, pe de altă parte,

faptele menționate la punctul 17 din anexa B drept acte teroriste în sensul articolului 1 alineatul (3) punctul (iii) literele (a), (b), (c) și (f) din Poziția comună 2001/931 în vederea atingerii scopurilor prevăzute la articolul 1 alineatul (3) punctele (i) și (ii) din aceeași poziție comună.

210 Reclamantul susține că Consiliul a săvârșit o eroare prin faptul că a conferit faptelor vizate calificarea de acte teroriste. Mai întâi, faptul că toate actele în cauză ar fi avut loc în cadrul războiului de ocupație purtat de Israel în Palestina ar fi trebuit să îl determine să nu rețină această calificare în privința sa. În continuare, presupunând că aceste fapte sunt stabilite, actele la care se raportează ar fi fost săvârșite pentru a elibera poporul palestinian, iar nu în scopurile citate de Consiliu și menționate la articolul 1 alineatul (3) punctele (i), (ii) și (iii) din Poziția comună 2001/931.

211 Prin aceste argumente, reclamantul susține că Consiliul ar fi trebuit să ia în considerare, la calificarea faptelor menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, împrejurarea că conflictul israeliano-palestinian intră sub incidența dreptului conflictelor armate și are ca obiectiv eliberarea poporului palestinian.

212 În această privință, este necesar să se arate că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, existența unui conflict armat în sensul dreptului umanitar internațional nu exclude aplicarea dispozițiilor dreptului Uniunii privind prevenirea terorismului, precum Poziția comună 2001/931 și Regulamentul nr. 2580/2001, în cazul eventualelor acte de terorism săvârșite în acest cadru (Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 57; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 14 martie 2017, A și alții, C-158/14, EU:C:2017:202, punctele 95 -98).

213 Astfel, pe de o parte, Poziția comună 2001/931 nu realizează nicio distincție, în ceea ce privește domeniul său de aplicare, după cum actul în cauză este sau nu săvârșit în cadrul unui conflict armat în sensul dreptului umanitar internațional. Pe de altă parte, obiectivele Uniunii și ale statelor sale membre, în cadrul acestei poziții comune, sunt de a combate terorismul, oricare ar fi formele pe care le poate lua acesta, conform obiectivelor dreptului internațional în vigoare (Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 58).

214 În această privință, trebuie amintit că pentru a pune în aplicare, la nivelul Uniunii, Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite (a se vedea punctul 1 de mai sus), care „sublini[ază] necesitatea de a combate prin toate mijloacele, conform Cartei Națiunilor Unite semnate la San Francisco la 26 iunie 1945, amenințările la adresa păcii și securității cauzate de acte teroriste” și „recuno[aște] necesitatea ca statele să întărească cooperarea internațională prin adoptarea de măsuri suplimentare pentru prevenirea și suprimarea pe teritoriile lor, prin toate măsurile legale, a finanțării și pregătirii oricăror acte de terorism”, Consiliul a adoptat Poziția comună 2001/931 [a se vedea considerentele (5)-(7) ale acestei poziții comune], apoi, în conformitate cu această poziție comună, Regulamentul nr. 2580/2001 [a se vedea considerentele (3), (5) și (6) ale acestui regulament] (Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 59).

215 Această poziție nu este afectată de argumentele care urmează.

216 În primul rând, reclamantul obiectează că, în Hotărârea din 14 martie 2017, A și alții (C-158/14, EU:C:2017:202, punctul 87), Curtea nu s-a pronunțat cu privire la cazul în care conflictul armat decurge din dreptul la autodeterminare, care constituie un principiu de drept cutumiar. A califica drept acte teroriste acțiunile unei mișcări de eliberare națională, cum ar fi Hamas sau Hamas-Izz al-Din al-Qassem, care ar rezista ocupării ilegale a teritoriului palestinian de către statul Israel ar aduce atingere acestui principiu.

217 În această privință, trebuie arătat că, astfel cum indică reclamantul, Curtea, în Hotărârea din 21 decembrie 2016, Consiliul/Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, punctul 88), a considerat că principiul cutumiar al autodeterminării amintit în special la articolul 1 din Carta Organizației Națiunilor Unite este un principiu de drept internațional aplicabil tuturor teritoriilor neautonome și tuturor popoarelor care nu și-au dobândit încă independența.

218 Fără a lua poziție cu privire la aplicarea sa în prezenta cauză, trebuie arătat că acest principiu nu implică faptul că, pentru a exercita dreptul la autodeterminare, un popor sau locuitorii unui teritoriu pot să recurgă la mijloace care intră sub incidența articolului 1 alineatul (3) din Poziția comună 2001/931.

219 Astfel, trebuie stabilită o distincție între, pe de o parte, obiectivul pe care îl doresc să îl atingă un popor sau locuitorii unui teritoriu și, pe de altă parte, comportamentele pe care le pun în aplicare în scopul realizării acestuia.

220 Or, după cum s-a arătat deja la punctele 212-214 de mai sus, normele adoptate în Uniune în scopul combaterii terorismului se aplică tuturor formelor pe care acesta le poate lua, independent de obiectivul conflictului, din moment ce sunt adoptate comportamente care îndeplinesc condițiile și cerințele exprimate în acestea.

221 În al doilea rând, reclamantul neagă intenția de a institui un stat islamic, care i-ar fi fost atribuită de Consiliu în expunerea de motive referitoare la actele atacate și care ar fi justificat înscrierea numelui său pe listele în litigiu.

222 Este adevărat că, la începutul expunerii de motive referitoare la actele atacate, Consiliul afirmă:

„Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas) este un grup care urmărește să pună capăt ocupației israeliene în Palestina și să înființeze un stat islamic.”

223 Totuși, rezultă din ansamblul expunerii de motive referitoare la actele atacate că nu această afirmație este cea care stă la baza înscrierii sau a reînscrierii numelui reclamantului pe listele în litigiu.

224 Astfel cum reiese din examinarea primului, a celui de al doilea și a celui de al șaselea motiv de mai sus, înscrierea numelui reclamantului pe listele în litigiu este întemeiată pe decizia Home Secretary, iar reînscrierea sa se întemeiază pe menținerea acestei din urmă decizii, precum și pe faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, în limitele indicate în cadrul examinării celui de al doilea motiv.

225 În ansamblul actelor atacate, fraza evidențiată de reclamant are numai un rol contextual al cărui caracter eronat, dacă ar trebui să fie stabilit, nu ar putea determina anularea acestor acte.

226 Pentru aceste motive, cel de al treilea motiv trebuie respins ca fiind nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului neamestecului

227 Reclamantul susține că, prin adoptarea actelor atacate, Consiliul a încălcat principiul neamestecului, care rezultă din articolul 2 din Carta Națiunilor Unite și constituie un principiu de *ius cogens* care decurge din egalitatea suverană a statelor în dreptul internațional. Acest principiu ar interzice ca un stat sau un guvern să poată fi considerat o entitate teroristă.

228 Or, Hamas nu ar fi o simplă organizație neguvernamentală și cu atât mai puțin o mișcare informală, ci o mișcare politică legală care a câștigat alegerile din Palestina și care ar constitui nucleul guvernului palestinian. Întrucât Hamas a fost determinat să ocupe funcții care le-ar depăși pe cele ale unui partid

politic obișnuit, actele sale din Gaza ar fi asimilabile cu cele ale unei autorități de stat și nu ar putea pentru acest motiv să fie condamnate din perspectiva măsurilor de combatere a terorismului. Reclamantul ar fi, printre persoanele și entitățile ale căror nume sunt înscrise pe listele în litigiu, singurul care se află într-o asemenea situație.

229 În această privință, trebuie arătat că, întrucât constituie un corolar al principiului egalității suverane a statelor, principiul neamestecului, denumit și principiul neintervenției, reprezintă un principiu de drept internațional cutumiar care se referă la dreptul oricărui stat suveran de a-și gestiona afacerile fără ingerințe externe.

230 Astfel cum arată Consiliul, acest principiu de drept internațional este enunțat în favoarea statelor suverane, iar nu în favoarea unor grupuri sau mișcări (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2014, LTTE/Consiliul, T-208/11 și T-508/11, EU:T:2014:885, punctul 69 și jurisprudența citată).

231 Întrucât nu constituie nici stat, nici guvernul unui stat, Hamas nu poate beneficia de principiul neamestecului.

232 Așadar, al patrulea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe insuficienta luare în considerare a evoluției situației ca urmare a scurgerii timpului

233 Reclamantul reproșează Consiliului că nu a efectuat în mod corect examinarea prevăzută la articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931 pentru mai multe motive.

234 În primul rând, pentru a menține înscrierea numelui reclamantului pe listele în litigiu, Consiliul s-ar fi limitat să afirme că deciziile naționale erau încă în vigoare și să enumere, la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, o serie de fapte fără a verifica dacă menținerea desemnării sale ca organizație teroristă străină prin decizia americană de reexaminare din 27 iulie 2012 se întemeia pe probe și pe indicii serioase și credibile și dacă aceste fapte trebuiau calificate drept teroriste în sensul Poziției comune 2001/931.

235 În orice caz, decizia americană de reexaminare din 27 iulie 2012 ar fi prea veche pentru a justifica menținerea înscrierii numelui reclamantului pe listele în litigiu, iar această perimare nu ar putea fi acoperită prin decizia Regatului Unit din septembrie 2016, care nu ar privi decât Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

236 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 138-144 și 161-163 de mai sus, reînscrierea numelui reclamantului pe listele în litigiu se întemeiază pe menținerea în vigoare a deciziei Home Secretary și, în limitele indicate în cadrul examinării celui de al doilea motiv, pe faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate.

237 Din moment ce se raportează la decizia americană de reexaminare din 27 iulie 2012, criticile formulate de reclamant în cadrul prezentului motiv sunt inoperante, întrucât menținerea înscrierii numelui său pe listele în litigiu nu este întemeiată în mod legal pe această decizie.

238 În al doilea rând, reclamantul susține că faptele săvârșite între anii 2014 și 2016 nu puteau fi imputate Hamas sau Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

239 Întrucât această critică a fost deja examinată în cadrul celui de al doilea motiv, se face trimitere la punctul 176 de mai sus.

240 În al treilea rând, reclamantul reproșează Consiliului că nu a reținut niciun element dezincriminator. În această privință, el subliniază, pe de o parte, că Carta Hamas, publicată în anul 2017, întemeiază acțiunea sa pe principiul autodeterminării și recunoaște respectarea frontierelor stabilite prin planul Organizației Națiunilor Unite (ONU) în anul 1967 și, pe de altă parte, că, potrivit observatorilor, începând cu anul 2014, actele de violență sunt săvârșite de persoane izolate, Hamas-Izz al-Din al-Qassem respectând încetarea focului.

241 În această privință, trebuie arătat că, în urma scrisorilor din 30 noiembrie 2017 și din 22 martie 2018, reclamantul nu a luat legătura, în pofida invitației care îi fusese adresată de Consiliu, cu această instituție pentru a susține astfel de elemente dezincriminatoare. În aceste condiții, nu se poate reproșa instituției menționate că nu le-a luat în considerare în expunerile de motive referitoare la actele atacate.

242 În orice caz, rezultă din examinarea celui de al doilea motiv că reînscrierea numelui reclamantului pe listele în litigiu este întemeiată corespunzător cerințelor legale pe menținerea în vigoare a deciziei Home Secretary, precum și pe faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate, în limitele indicate în cadrul examinării acestui motiv.

243 Așadar, al cincilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului respectării dreptului la apărare și a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă

244 Al șaptelea motiv cuprinde două aspecte.

Cu privire la primul aspect al celui de al șaptelea motiv

245 În cadrul primului aspect al celui de al șaptelea motiv, reclamantul apreciază că, atunci când se întemeiază pe decizii naționale adoptate de o autoritate a unui stat terț, Consiliul este obligat să verifice dacă drepturile procedurale au fost respectate în mod concret în cursul procedurii naționale care a condus la adoptarea acestor măsuri și că Tribunalul trebuie să verifice dacă această examinare a fost efectuată.

246 Reclamantul consideră că, în speță, drepturile sale procedurale nu au fost respectate de autoritățile americane. Astfel, acesta nu ar fi primit nicio informație privind decizia al cărei obiect l-a făcut în Statele Unite, deși această notificare era perfect posibilă, din moment ce „beneficiază de notorietate” la Damasc (Siria) și în Gaza. În consecință, el ar fi fost împiedicat să își prezinte observațiile și să își exercite dreptul la o cale de atac. Chiar dacă legislația americană ar prevedea o cale de atac jurisdicțională, lipsa notificării și a motivării ar fi adus atingere dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă. Cel puțin, Consiliul ar trebui să dovedească faptul că guvernul Statelor Unite a încercat să îl avertizeze pe reclamant și că această încercare a eșuat.

247 Ținând seama de faptul că, pe de o parte, în răspunsul la primul motiv, Tribunalul a considerat că deciziile americane nu puteau constitui în mod valabil temeiul înscrierii numelui reclamantului pe listele în litigiu și că, pe de altă parte, reînscrierea numelui său pe aceste liste este întemeiată pe menținerea deciziei Home Secretary și pe faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate (a se vedea punctele 138-144 și 161-163 de mai sus), iar nu pe deciziile din care provin aceste fapte, primul aspect al celui de al șaptelea motiv nu poate fi invocat în mod util.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al șaptelea motiv

248 În cadrul celui de al doilea aspect al celui de al șaptelea motiv, reclamantul susține că principiul respectării dreptului la apărare a fost încălcat de Consiliu în cursul procedurii care a condus la adoptarea actelor atacate, iar aceasta pentru trei motive.

249 În primul rând, reclamantul reproșează Consiliului că nu i-a transmis dovezile și indiciile serioase pe care erau întemeiate deciziile americane pentru a-și putea exprima punctul de vedere cu privire la acestea din urmă.

250 Din moment ce, în cadrul primului motiv, Tribunalul a statuat că deciziile americane nu puteau constitui în mod valabil temeiul înscrierii numelui reclamantului pe listele în litigiu și că, pe de altă parte, reînscrierea numelui său pe aceste liste este întemeiată pe menținerea deciziei Home Secretary și pe faptele menționate la punctul 15 din anexa A și la punctul 17 din anexa B la expunerea de motive referitoare la actele atacate (a se vedea punctele 138-144 și 161-163 de mai sus), iar nu pe deciziile din care provin aceste fapte, această argumentație trebuie înlăturată ca inoperantă.

251 În al doilea rând, reclamantul reproșează Consiliului că nu i-a comunicat, anterior adoptării actelor atacate, informațiile și elementele de probă privind faptele care nu proveneau din decizii naționale și că nu l-a ascultat cu privire la aceste informații și elemente de probă. Acesta apreciază de asemenea că Consiliul ar fi trebuit să precizeze în scrisoarea din 30 noiembrie 2017 că avea dreptul să i le solicite.

252 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu jurisprudența, numai la cererea părții interesate Consiliul are obligația de a permite accesul la toate documentele administrative neconfidențiale privind măsura în cauză (a se vedea în acest sens, Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punctul 92, Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 87, și Hotărârea din 28 iulie 2016, Tomana și alții/Consiliul și Comisia, C-330/15 P, nepublicată, EU:C:2016:601, punctul 66 și jurisprudența citată).

253 Or, în speță, reclamantul nu a formulat o astfel de cerere.

254 În ceea ce privește faptul că scrisoarea din 30 noiembrie 2017 nu menționa în mod expres posibilitatea reclamantului de a solicita Consiliului informațiile și elementele de probă privind faptele care nu proveneau din decizii naționale, trebuie să se observe că această scrisoare menționa adresa la care reclamantul putea adresa observații cu privire la intenția Consiliului de a menține înscrierea numelui său pe listele în litigiu din martie 2018. Este evident că îi era permis să utilizeze această adresă pentru a solicita informațiile și elementele de probă respective, ceea ce nu a făcut.

255 În aceste condiții, actele din martie 2018 nu pot fi anulate pentru motivul că Consiliul nu ar fi comunicat informațiile și elementele de probă privind faptele care nu proveneau din decizii naționale.

256 În al treilea rând, reclamantul consideră că scrisorile din 22 martie și din 31 iulie 2018, care cuprind expunerile de motive referitoare la actele atacate, ar fi trebuit să îi fie adresate lui, mai degrabă decât consilierului său, ținând seama de faptul că beneficiază de notorietate la Damasc și la Doha (Qatar).

257 În această privință, trebuie arătat că obligația de a notifica în mod individual o motivare concretă și precisă persoanelor și entităților împotriva cărora sunt adoptate măsuri restrictive vizează, în esență, completarea publicării unui anunț publicat în Jurnalul Oficial, acesta din urmă indicând persoanelor sau entităților vizate că au fost adoptate măsuri restrictive în privința lor și invitându-le să solicite comunicarea expunerii de motive a acestor măsuri prin furnizarea adresei exacte la care poate fi trimisă cererea respectivă. Prin urmare, notificarea individuală adresată persoanelor și entităților

interesate nu este singurul mecanism utilizat în vederea informării acestora cu privire la măsurile luate în privința lor (Hotărârea din 14 decembrie 2018, Hamas/Consiliul, T-400/10 RENV, atacată cu recurs, EU:T:2018:966, punctul 175).

258 Pe de altă parte, reiese din jurisprudență că obligația de a notifica în mod individual expunerea de motive a măsurilor restrictive nu se aplică în toate cazurile, ci numai atunci când este posibilă (a se vedea Hotărârea din 14 decembrie 2018, Hamas/Consiliul, T-400/10 RENV, atacată cu recurs, EU:T:2018:966, punctul 176 și jurisprudența citată).

259 Or, în speță, rezultă că, chiar în cadrul prezentei proceduri, adresa reclamantului rămâne necunoscută, din moment ce singurele indicații furnizate de acesta Tribunalului se limitează la numele unui oraș și al unei țări (Doha în Qatar și Gaza) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2018, Hamas/Consiliul, T-400/10 RENV, atacată cu recurs, EU:T:2018:966, punctul 177).

260 Prin urmare, Consiliul a putut, pe lângă publicarea avizelor din 22 martie și din 31 iulie 2018, să adreseze avocatului reclamantului expunerile de motive referitoare la actele atacate.

261 Având în vedere ansamblul elementelor care precedă, cel de al șaptelea motiv trebuie să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe „lipsa autentificării expunerilor de motive”

262 În răspunsul dat, la 19 martie 2019, la o întrebare care îi fusese adresată, la 1 martie 2018, de Tribunal în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, reclamantul a invocat un al optulea motiv, întemeiat pe „lipsa autentificării expunerilor de motive”.

263 Reclamantul susține că expunerile de motive referitoare la actele atacate, care au fost transmise de Consiliu avocatului său prin scrisorile din 22 martie și din 31 iulie 2018, nu erau semnate de președintele acestei instituții și, prin urmare, că acestea nu fuseseră autentificate, contrar celor impuse de articolul 15 din Regulamentul de procedură al Consiliului, astfel cum a fost adoptat prin Decizia 2009/937/UE din 1 decembrie 2009 (JO 2009, L 325, p. 35).

264 Reclamantul susține că, în lipsa unei asemenea autentificări, nu poate fi sigur că expunerile de motive care i-au fost transmise corespund celor adoptate de Consiliu.

265 Fără a concluziona în sensul inadmisibilității motivului, Consiliul constată, în observațiile sale cu privire la al optulea motiv, că reclamantul nu l-a invocat decât într-un răspuns la o întrebare a Tribunalului și că nu îl invocase nici în cererea introductivă și nici în memoriul în adaptare.

266 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 84 din Regulamentul de procedură, invocarea de motive noi pe parcursul procesului este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii.

267 În speță, al optulea motiv a fost invocat de reclamant în stadiul unui răspuns dat la o întrebare adresată de Tribunal în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, deși ar fi putut fi invocat încă din stadiul cererii introductive. Prin urmare, el trebuie considerat inadmisibil.

268 Totuși, Tribunalul poate oricând să se pronunțe, din oficiu, după ascultarea părților, asupra unui motiv de ordine publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 48 și 49 și jurisprudența citată).

269 Întrucât lipsa autentificării constituie o încălcare a unei norme fundamentale de procedură în sensul articolului 263 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 76), al optulea motiv are un caracter de ordine publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punctul 67, și Hotărârea din 30 martie 2000, VBA/Florimex și alții, C-265/97 P, EU:C:2000:170, punctul 114), astfel încât se impune examinarea sa.

270 Cu privire la fond, trebuie amintit că articolul 297 alineatul (2) primul paragraf TFUE are următorul cuprins:

„Actele fără caracter legislativ, adoptate sub formă de regulamente, directive și decizii, în cazul în care acestea din urmă nu indică destinatarii, se semnează de președintele instituției care le-a adoptat".

271 În plus, articolul 15 din Regulamentul de procedură al Consiliului prevede:

„Textul actelor adoptate de […] Consiliu […] [este semnat] de președintele în exercițiu la momentul adoptării lor și de secretarul general. Secretarul general poate delega semnarea directorilor generali ai Secretariatului General."

272 În Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții (C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 75), citată de reclamant, Curtea a statuat, în legătură cu o decizie adoptată de Comisia Europeană, că autentificarea prevăzută de Regulamentul de procedură al acestei instituții avea drept scop să asigure securitatea juridică, prin redactarea textului adoptat de colegiu în limbile autentice.

273 Potrivit Curții, autentificarea prevăzută de Regulamentul de procedură al Comisiei permite să se verifice, în cazul unei contestații, corespondența perfectă a textelor notificate sau publicate cu textul adoptat de instituție și, prin aceasta, cu voința autorului lor (Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 75).

274 În consecință, potrivit Curții, autentificarea impusă de Regulamentul de procedură al Comisiei constituie, în sensul articolului 263 TFUE, o normă fundamentală de procedură a cărei încălcare poate conduce la o acțiune în anulare (Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 76).

275 Aceste norme, enunțate în Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții (C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctele 75 și 76), cu privire la actele Comisiei, trebuie să fie transpuse la actele Consiliului.

276 La fel ca pentru actele Comisiei, principiul securității juridice impune ca terții să dispună de un mijloc de a verifica dacă actele Consiliului care sunt publicate sau notificate corespund celor care au fost adoptate.

277 Această situație este valabilă chiar dacă, spre deosebire de Comisie, Consiliul nu constituie un colegiu. Astfel, în Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții (C-137/92 P, EU:C:1994:247), Curtea s-a întemeiat printre altele, pentru a justifica obligația de autentificare a actelor, pe necesitatea de a asigura securitatea juridică, permițând să se verifice, în cazul unei contestații, corespondența perfectă a textelor notificate sau publicate cu textul adoptat de instituție. Or, securitatea juridică este un principiu general de drept care se aplică tuturor instituțiilor, în special atunci când, astfel cum este cazul în speță, acestea adoptă acte destinate să producă efecte asupra situației juridice a persoanelor juridice sau private.

278 În speță, nu se contestă că expunerile de motive referitoare la actele atacate care au fost transmise reclamantului nu conțin o semnătură, ci se prezintă, ca atare, ca documente dactilografiate fără antet și care nu cuprind nicio mențiune, nici măcar o dată, care ar permite să fie identificate ca acte care provin de la Consiliu și să determine momentul la care au fost adoptate.

279 În anexa la observațiile sale cu privire la al optulea motiv, Consiliul a transmis Tribunalului actele atacate, datate și purtând semnătura președintelui său și pe cea a secretarului său general.

280 Trebuie însă să se constate că aceste acte nu conțin expunerile de motive care justifică adoptarea lor.

281 Or, în conformitate cu articolul 296 TFUE, actele adoptate de Consiliu trebuie motivate, întrucât această dispoziție impune, conform unei jurisprudențe constante, ca instituția în cauză să expună motivele care au determinat-o să le adopte pentru a permite persoanei interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurilor luate, iar instanței competente să își exercite controlul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punctul 50 și jurisprudența citată).

282 Dispozitivul unui act nu poate fi înțeles, iar întinderea acestuia nu poate fi măsurată decât în lumina motivelor sale. Întrucât dispozitivul și motivarea constituie un tot indivizibil (Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, EU:C:1994:247, punctul 67, și Hotărârea din 18 ianuarie 2005, Confédération Nationale du Crédit Mutuel/Comisia, T-93/02, EU:T:2005:11, punctul 124), nicio distincție nu poate fi efectuată între motivare și dispozitivul unui act în scopul aplicării dispozițiilor care impun autentificarea acestuia. Atunci când, precum în speță, actul și expunerea de motive figurează în documente distincte, ambele trebuie să fie autentificate, așa cum impun aceste dispoziții, fără ca prezența unei semnături pe unul din ele să poată da naștere prezumției, refragabile sau irefragabile, că cel de al doilea a fost de asemenea autentificat.

283 Astfel cum Consiliul însuși recunoaște la punctul 29 din observațiile sale cu privire la al optulea motiv, semnarea actelor sale constituie o normă fundamentală de procedură. În consecință, în cazul în care rezultă că aceasta nu a fost respectată în speță, actele atacate trebuie să fie anulate.

284 Această analiză este contestată de Consiliu.

285 În primul rând, Consiliul susține că jurisprudența îi impune să separe, în cadrul Poziției comune 2001/931, expunerile de motive de actele propriu-zise. În ceea ce privește măsurile restrictive adoptate de Consiliu, situația actuală, în care actele sunt semnate, însă nu și expunerile de motive, ar rezulta din jurisprudență, astfel încât nu i-ar putea fi adresată nicio critică cu privire la acest aspect și, în consecință, actele nu ar putea fi anulate.

286 În această privință, trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 296 al doilea paragraf TFUE, toate actele trebuie să fie motivate și că, astfel cum s-a arătat la punctul 282 de mai sus, dispozitivul și motivarea unei decizii constituie un tot indivizibil.

287 Este adevărat că, având în vedere faptul că publicarea detaliată a motivelor reținute în sarcina persoanelor și a entităților vizate ar putea contraveni unor considerații imperative de interes general și ar putea aduce atingere intereselor legitime ale acestora, s-a admis că publicarea în Jurnalul Oficial a dispozitivului și a unei motivări generale a unor măsuri de înghețare a fondurilor era suficientă, fiind subînțeles faptul că motivarea specifică și concretă a acestei decizii trebuia să fie formalizată și adusă la cunoștința părților interesate prin orice altă cale adecvată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, T-228/02, EU:T:2006:384, punctul 147).

288 Totuși, această toleranță nu privește decât publicarea actelor, iar nu aceste acte înseși, astfel încât ea nu afectează obligația, prevăzută la articolul 297 alineatul (2) primul paragraf TFUE și la articolul 15 din Regulamentul de procedură al Consiliului, de a le semna.

289 În al doilea rând, Consiliul arată că actele atacate și expunerile de motive care stau la baza lor au fost adoptate simultan de statele membre în urma unei proceduri scrise riguroase, astfel cum este prevăzut la articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

290 În primul rând, grupul de lucru competent al Consiliului, și anume grupul „Măsuri restrictive în vederea combaterii terorismului” (COMET), ar fi discutat eventuala reînscriere a numelui reclamantului pe baza expunerii de motive existente și ar fi considerat că nicio nouă informație nu ar fi militat în favoarea eliminării numelui său de pe listă. Pe această bază, COMET ar fi finalizat expunerile de motive privind toate entitățile și persoanele vizate.

291 În al doilea rând, la 5 martie și, respectiv, la 3 iulie 2018, Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru Afaceri Externe și Politica de Securitate și-ar fi prezentat propunerile în vederea adoptării actelor atacate. La 8 martie și la 5 iulie 2018, aceste propuneri ar fi fost examinate de un grup de lucru al Consiliului, și anume grupul „Consilieri pentru relațiile externe” (RELEX), care ar fi finalizat textul proiectelor.

292 În al treilea rând, Secretariatul General al Consiliului ar fi pregătit o notă pentru Comitetul Reprezentanților Permanenți (Coreper) și pentru Consiliu, care prezintă ansamblul documentelor care ar fi trebuit să fie adoptate. Pe această bază, Secretariatul General al Consiliului ar fi deschis în acest caz proceduri scrise în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Consiliului. Documentele care ar fi inițiat procedurile scrise respective ar fi detaliat în mod precis documentele vizate de acestea și, printre aceste documente, ar fi figurat atât proiectele actelor atacate, cât și proiectele expunerilor de motive care s-ar fi raportat la acestea. Toate delegațiile statelor membre și-ar fi exprimat acordul cu privire la aceste proiecte.

293 Din respectarea acestor proceduri și a documentelor care ar fi rezultat în urma acestora ar reieși cu certitudine că actele atacate, inclusiv expunerile de motive, ar fi fost adoptate de Consiliu și că ele ar fi rezultatul voinței acestuia din urmă.

294 Un asemenea argument nu poate fi primit.

295 În această privință, trebuie amintit că semnarea actelor Consiliului de către președintele său și de către secretarul său general, care este prevăzută la articolul 297 alineatul (2) primul paragraf TFUE și la articolul 15 din Regulamentul de procedură al Consiliului, urmărește în special să permită terților să se asigure că actele care le-au fost notificate au fost adoptate într-adevăr de această instituție.

296 Cu alte cuvinte, autentificarea actelor Consiliului poate fi analizată drept materializarea constatării făcute de președinte și de secretarul general al acestei instituții că actele în cauză au fost adoptate într-adevăr de aceasta.

297 Această formalitate nu poate fi înlocuită cu descrierea procedurii care a fost urmată în cadrul Consiliului pentru a adopta actele respective. Atunci când tratatul și regulamentul de procedură al unei instituții impun ca aceasta să îndeplinească o formalitate specifică care vizează asigurarea respectării principiului securității juridice în favoarea terților, și anume semnarea actelor adoptate de aceasta, instituția respectivă nu se poate dispensa de această formalitate pentru motivul că normele de procedură prevăzute de regulamentul de ordine interioară au fost respectate.

298 În al treilea rând, Consiliul arată că, în prezenta cauză, contextul factual este diferit de cel din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții (C-137/92 P, EU:C:1994:247), în care decizia atacată nu corespundea versiunii adoptate de Comisie. O asemenea situație nu s-ar putea

produce pentru actele Consiliului din cauza procedurilor interne care sunt aplicate în cadrul său, iar reclamantul nu ar fi furnizat, de altfel, niciun element care să sugereze că expunerile de motive ar fi fost modificate după adoptarea lor.

299 În această privință, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, încălcarea unei norme fundamentale de procedură este constituită doar de lipsa autentificării unui act, fără a fi necesar să se stabilească, în plus, că actul este afectat de un alt viciu sau că lipsa autentificării a cauzat un prejudiciu celui care îl invocă (Hotărârea din 6 aprilie 2000, Comisia/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, punctul 42, și Hotărârea din 6 aprilie 2000, Comisia/Solvay, C-287/95 P și C-288/95 P, EU:C:2000:189, punctul 46).

300 În măsura în care este necesar, trebuie să se constate că, în niciun moment, Consiliul nu a susținut, în înscrisurile sale de procedură, că îi era imposibil să efectueze autentificarea expunerilor de motive referitoare la actele atacate.

301 Întrucât au fost aplicate pe actele atacate, semnăturile președintelui și secretarului general al Consiliului puteau fi aplicate și pe expunerile de motive care se raportau la acestea. Acestea trebuiau să fie aplicate, din moment ce actele atacate și expunerile lor de motive făceau obiectul unor documente distincte și, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 281 și 282 de mai sus, cele din urmă constituiau suplimentul indispensabil al celor dintâi.

302 Așa cum s-a arătat la punctul 283 de mai sus, Consiliul însuși a recunoscut importanța semnării actelor juridice pe care le adoptă, calificând-o, la punctul 29 din răspunsul său la întrebarea Tribunalului, drept o normă fundamentală de procedură.

303 În sfârșit, Consiliul susține că, dacă Tribunalul ar considera că actele atacate ar fi afectate de un viciu de formă, acest viciu ar fi insuficient pentru anularea actelor atacate.

304 Acest argument trebuie de asemenea respins. Întrucât semnarea actelor Consiliului de președintele său și de secretarul său general constituie o normă fundamentală de procedură, încălcarea ei trebuie să conducă, potrivit jurisprudenței, la anularea actelor atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2015, Spania/Comisia, C-263/13 P, EU:C:2015:415, punctul 56 și jurisprudența citată).

305 În concluzie, întrucât expunerile de motive referitoare la actele atacate nu au fost semnate de președintele Consiliului și de secretarul său general, în condițiile în care figurau în documente distincte, se impune admiterea celui de al optulea motiv și anularea actelor atacate, în măsura în care îl privesc pe reclamant.

Cu privire la cheltuielile de judecată

306 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

307 Întrucât Consiliul a căzut în pretenții, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligat să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de reclamant, conform concluziilor acestuia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia (PESC) 2018/475 a Consiliului din 21 martie 2018 de actualizare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică articolele 2, 3 și 4 din Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului și de abrogare a Deciziei (PESC) 2017/1426, Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/468 al Consiliului din 21 martie 2018 privind punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2017/1420, Decizia (PESC) 2018/1084 a Consiliului din 30 iulie 2018 de actualizare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică articolele 2, 3 și 4 din Poziția comună 2001/931/PESC privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului și de abrogare a Deciziei 2018/475 și Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1071 al Consiliului din 30 iulie 2018 privind punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare 2018/468, în măsura în care privesc „«Hamas», inclusiv «Hamas-Izz al-Din al-Qassem»”.**

2) **Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Hamas.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 4 septembrie 2019.

Semnături